

உ
கூவுளதுனை.

தமிழ்வரலாறு.

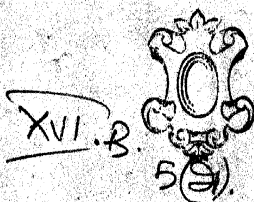
முற்பாகம்

இத.

தஞ்சை

K. S. ஸ்ரீ நிவாஸபிள்ளை

எழுதியது.



மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலையிற்

பதிக்கப்பெற்றது.

1922.

MAHAMAHADEVAYA
SIVA IYER LIBRARY

சுந்தரபாஸன்
23. 1. 22.

உ

பதிப்புரை.

இப்புத்தகத்து முன்னுரை பதிப்புரை இரண்டும் பிற்பாகத்தோடு வெளிவரும். பிற்பாகம் அச்சாகிவருகிறது. அது முற்பாகத்தினும் அளவில் நான்குமடங்கு பெரிதாயிருக்கும். இதிலடங்கியவை இன்ன வென்பதையும், இதனை யெழுதிவரும் எனதுநோக்கம் இன்னதென்ப தனையும் பின்வருமவற்றால் அறியலாம்.

தமிழ்ப்புலவர்களும் அவர்கள் இயற்றிய நூல் முதலியனவும்:—
தொன்றுதொட்டு நாளிதுவரையிலுள்ள காலத்தை நான்குபகுதி களாக்கி, ஆதிமுதல் சங்கத்திறதிக்காலம்வரையிலுள்ள அளவை முதலங் காலப்பகுதியாகவும், சங்கத்திறதிக்காலம் முதல் கி. பி. பத்தாம்நூற் றாண்டின் ஈறுவரையிலுள்ள கால அளவை இரண்டாங்காலப்பகுதியாக வும், கி. பி. பதினோராம்நூற்றாண்டின்தொடக்கமுதற் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் ஈறுவரையிலுள்ள கால அளவை மூன்றாங்காலப்பகுதி யாகவும், கி. பி. பதினைந்தாம்நூற்றாண்டின்தொடக்கம்முதல் நாளிது வரையுள்ளகாலத்தை நான்காங்காலப்பகுதியாகவும் அமைத்திருக்கிறேன்.

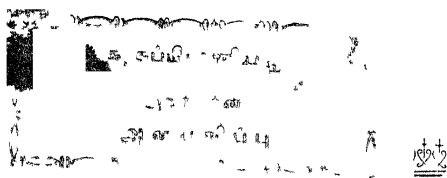
நாம் இப்பொழுது அடையிட்டு அறிவதற்கு அரிதாயுள்ள பல்லாழி காலங்கராய்த் தமிழ்மொழி பேன்மையானநிலைபிரிந்து வந்திருக்கிறது. அசத்தியமுனிவர் தமிழ்நாட்டுவருவதற் சீமுன்னோ அதுததைத்தோங்கி வளர்ந்திருந்தது என்றாலும், அவருக்குமுன் இந்நாட்டிலிருந்த புலவர் கள் இன்னார் என்றவது, அவர்கள் இயற்றிய நூல்முதலியவை இன்ன என்றவது அறியக்கூடவில்லை. ஆம்முனிவர்காலத்தொடங்கி நாளிது வரை தமிழ்மொழியை அலங்கரித்த புலவர்கள் எண்ணிறந்தவர். அவர் கள் எல்லாருடைய சரித்திரத்தையும் எழுதிமுடிப்பது என்போலி யர்க்கு இயலாததொன்றும். தமிழுக்குப் பேரணிகலமாயுள்ள சான்றோர்

ஒருவர் தமிழ்நாவல்கள்சரித்திரத்தைப் பல ஆண்டுகளாய்த் தமக்கு அவகாசம்கிடைத்தகாலங்களில் எழுதிவருவதை அறிய மிகுந்த ஆனந்தமுடையவனாயிருக்கிறேன். ஈண்டு நான் எழுதமுயல்வது முக்கியமான புலவர்களின் சிலரைப்பற்றிமட்டுமே. அதிலும், அவர்கள் இருந்தகாலத்தை நிர்ணயிக்கமுயல்வதே எனது முக்கியநோக்கம்.

தமிழறிஞர்பலர், பலவகை ஆராய்ச்சிகளைச் செய்து தங்கள் ஆராய்ச்சியின்பயனாகஉள்ளவற்றைத் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளிலும், ஆங்கிலப்பத்திரிகைகளிலும், சிறியபுத்தகங்களிலும், பெரியபுத்தகங்களிலும் வெளியிட்டிருக்கின்றனர். அவைகள் சிதறிக்கிடப்பதால் நான் அறிந்த அளவையில் அவற்றைத் திரட்டி எனது ஆராய்ச்சியின்பயனாக உள்ளவற்றையும் அவற்றுடன் கூட்டி இச்சிறுபுத்தகத்தை எழுதுகின்றேன். ஆராய்ச்சி இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமையில் ஒன்றையும் முடிவுரையாக்கொள்வதற்கில்லை சில நண்பர்களின்தூண்டிதலால் இதை எழுதத் தொடங்கினேன். குறைந்த கல்வியறிவையுடையநான், அறிஞர்கள் எழுதியிருப்பவற்றை நன்குணராமையால், எழுதுவதில் பல தவறுதல்கள் காணப்படலாம். குற்றங்கள் உள்ளனவற்றை எனக்குக் கற்பிப்பது கிரமமாகும். இதை வாசிக்கும் அறிஞர்கள் எனது தவறுதல்களைச் சுட்டிக்காட்டி, கூட்டியும் குறைத்தும் மாற்றியும் செய்யவேண்டிவன இவை என்பதை எனக்குத் தெரிவிப்பார்களானால் அவர்கள் சொல்பவற்றை வந்தனத்துடன் சிமேற்கொள்ளச் சித்தமாயிருக்கிறேன். யாதேனும் ஒரு பத்திரிகைக்குத் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை எழுதி அதனுடன் நிறுத்திவிடுவார்களானால் நான் அவர்கள் எழுதியதை அறிந்து திருத்திக்கொள்வதற்கு இடமில்லாமற் போய்விடலாம். எங்ஙனமேனும் தமிழின் உண்மைச்சரித்திரம் வெளிவரவேண்டியதொன்றே எனது நோக்கம்.

தஞ்சை
3-1-22

இங்ஙனம்,
K. S. ஸ்ரீநிவாஸன்.



சிவமபம்.

தமிழ் வாலாறு.

முற்பாகம்.

“ஆதியிற தமிழ்தூ லகத்தியாக குராகிய
மாதொரு பாகனை வழததுனம்
போதமெயகு ஞான நலம்பெற்ற பொருட்டே.”

தமிழ்நாட்டெல்லை :—தமிழ் நாடு என்பது தமிழ்மொழி
வழங்கும் நாடு. அதற்கு முற்காலத்து எல்லையாவன வடக்கும
தெற்கும வேங்கடமலையும் குமரியாறம், மேற்கும கிழக்கும
நடலும் ஆம். பண்டைத் தமிழ்தூ ஆசிரியர்களுள் “வடவேங்
கடந் தென்குமரி, ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து” எனப்
பனம்பாராளு; “வேங்கடங் குமரி தீமபுனற் பெளவமென், நிக்
நான கெல்லை தமிழ்து வழக்கே” எனச் சிதண்ட பாரா; “வடந்
குந் தெற்குங் குடக்குங் குணக்கும, வேங்கடங் குமரி தீமபுனற்
பெளவமென், நநாநகெல்லையகவயிறகிடந்த, தூலது முறையே
வாலிதின் விரிப்பின்” எனக் காக்கை பாடினியாறும் கூறியவும
இஃதே. குடக்குங் குணக்கும பெளவமென்றதனாலும், தெற்
கட்குமரி என்றதனாலும் தெற்கெல்லை பெளவம் அன்றென்பது
கூனே போதரும. குமரி ஓர் யாற்றின் குறி எனப்பது தமிழறிஞர்
பலரும் அறிந்ததே.

தமிழ்த்தன, இவற்றுள், தெற்கண் உள்ளவற்றைச் சிலநூற்றாண்டு களுக்கு முன்னர்த் தோன்றிய மலைபாரம் என்னும் புதுமொழி கவர்த்துகொண்டது. அம் மொழிக்கு எழுத்துக் கூற்றித்தவர் எழுத்தச்சன் என்பார். அவர் வம்சத்தினர் இன்றும் அப்பெயர் மாணுதலுடையவராகியுள்ளனர். மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம், புறப் பொருள் வெண்பாமாலை, ஆதிபுரா முதலிய நூல்கள் பிறந்த நாட்டில் தமிழ் வழங்கு இங்ஙனம் நின்றது. வடக்கண் உள்ள நாடுகளைக் கன்னடமொழி கவர்த்துகொண்டது. தமிழ் நாட்டின் வட எல்லையைச் சார்ந்த பிரதேசத்தில் வடுகு மொழி பரவியது. அப்பிரதேசத்தினுள்ள வேங்கடம், காளத்தி முதலிய இடங்களில் அரசாங்க நடவடிக்கை உள்ளிட்டி வடுகில் நடைபெறுகின்றன. குண்டடங்கையில் இருந்த காளிரிப்பூம்பட்டினம் முதலிய பல இடங்களைக் கடல் விழுங்கியது. இங்ஙனம் எல்லாத் திசைகளிலும் தமிழ் நாட்டைப் பிறமொழிகளும் கடலும் கவர்ந்தன. இவற்றால் பிறமொழிகள் அகன்று பரவவும், தமிழ் நாடு அளவிற்குள் நவீனம் தோன்றியது.

தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினார்களா? :—சரித்திர ஆராய்ச்சிக் காரரிற் சிலர் ‘தமிழர் இமயமலைக்கு வடபக்கத்துள்ள நாட்டிலிருந்து வங்கநாடு வந்து தங்கி, அங்கிருந்து இந்நாட்டிற்கு வந்தனர்’ என்று கூறுவர். சிலர் ‘இந்தியாவின் வடமேற்கு மூலையிலிருந்து வந்து, பாஞ்சால நாட்டிலே தங்கி, இந்நாட்டிற்கு வந்தனர்’ என்பர். சிலர் ‘சூரியக்குத் தெற்கே பல்லாழிகாலங்களுக்கு முன் செழிரியா கண்டம் என்பதோர் அதிக விசாலமுள்ள நிலப் பரப்பிருந்தது; அதிலிருந்து வந்தனர்’ என்பர். இங்ஙனம் குடியேறிய தமிழர் ‘நாம் வருதற்கு முன்னமே இந்நாட்டில் இருந்த மக்கள் சிலரைக் காடுமலைகளுக்குத் தூரத்தினர்; சிலரை அழிவுநகரத்தினர்’ என்பது அவர் கொள்கை. ‘அக்காலத்திற் கம்மேலோர் இந்நாட்டில் உணர் என்பதற்கு ஆதித்திராவிட சங்கரன் முதலோரும் கிளம்புவதே சான்றும். தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவர் என்பார் கதைகளுக்கு அவர்கள் காட்டும் ஆதாரம்

ரங்கள், அவர்களது மனோவியாபாரத்தாற் கற்பிக்கப்பட்டவை என்பது துண்ணிய ஆராய்ச்சி உடையார்க்குத் தெள்ளிதின் விளங்கும். சில ஜீரோப்பியர் தங்கள் நாட்டு அனுபவத்தைக் கொண்டு ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இக்காலத்து இருக்கும் மக்கள் வேறு நாட்டிலிருந்து குடியேறினவர்கள் என்பது உண்டு. அவர் கொள்கையைப் பின்பற்றியோர் கூற்றேயாம் இஃதென்பதற்கு ஜியமென்னை? அவர் கூற்றுண்மையாயின் 'தமிழர் இந்நாடு வருவதற்கு முன் இந்நாட்டிலிருந்த மக்கள் எந்நாட்டிலிருந்தும் இந்நாடு போந்தனர்; அவர் வருவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டிலிருந்தோர் எந்நாட்டினின்றும் இந்நாடு வந்தனர்?' என்பனபோன்ற சங்கைகள் உண்டாகி அநவஸ்தாதோஷம் வரும். மேலும், தமிழர் வருவதற்கு முன் இந்நாட்டில் இருந்தோர்க்கு மதம், பாஷை, ஒழுக்கனாறு முதலியன தனியே இருந்திருக்க வேண்டுமே? அவற்றின் அடையாளம் எங்கேயாவது காணப்படுகின்றனவா? இக்காலத்து வழங்கும் மொழி முதலியன அவர்களுடையனவென்றால், தமிழர் மதம், பாஷை முதலிய எவ்வாறாயின? தமிழ் நாடுடங்கணும் பன்னாழிகாலங்கனாய்த் தமிழ்மொழி ஒன்றுதானே வழங்கி வந்திருப்பதாக அறியப்படுகிறது? மலை, நாடு, யாறு, ஊர் முதலியவற்றிற்குத் தமிழ்ப்பெயர்மட்டுமே காணப்படுகின்றன. பின் வந்த ஆரியர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாறுதல்களைத் தவிர பெயர், கொள்கை, பழக்கம், ஒழுக்கம் முதலியன ஒன்றாகவே உள்ளன. மக்களுள் உயர்வு தாழ்வு ஏற்பட்டுப்பெய்ந்திரிவுகள் காணப்படுகின்றனவேளையில், எந்நாட்டில் அவை இல்லை என்ற வினா விடையாக எழுகின்றது. ஒரு நாட்டில் ஒரு ஜாதியாரே இருப்பினும் பிரிவுகள் ஏற்பட்டு வேற்றுமை காணப்படுவது இயல்பே. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் இத்தகைய வேற்றுமை இல்லையா? அந்நாட்டிலுள்ள பிரபுக்கள் சுரங்கவேலை, தோட்டவேலை முதலிய செய்யவரோடு கொள்ளலும் கொடுத்தலும் செய்கிறார்களா? அல்லது அவர்களோடு சமமாகவேனும் உணவருந்துகிறார்களா? ஒருநாட்டில் ஒரு வகைவேறுபாடிருந்தால் மற்றொரு நாட்டில் மற்றொருவகை வேறு

பாடிருக்கிறது. எவ்வித வேறுபாடுகளும் இல்லாத நாடு இனி உலகத்தில் உண்டாக வேண்டும். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உயர்ந்தவும் தாழ்ந்தவுமான பலகாரியங்களும் நடந்தேறின லன்றி நாட்டின் பொதுக்காரியங்கள் நடைபெறுவே. முதலில் ஒருவர் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதும், நாளடைவில் அது செய் வேரது பரம்பரை வழக்கில் வருவதும், சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்வோர் அறிந்தனவே. தமிழ் நாட்டில் உள்ளனவும் இவ் வாறு வந்தனவே. இதனால் இவ்வாறே வேறுபாடுகள் இருத் தல் வேண்டும் என்று சொல்வதாக நினைத்தல்கூடாது. இப் பொழுதுள்ள வேறுபாடுகள் - எவ்வாறு அமைந்தன என் பதை விளக்குவதற்காகவே இது கூறப்பட்டது. . குமரி முதல் இமயம் வரையிலுள்ள நாட்டில் ஓரிடத்திலுள்ளதற்கும் மற்றோரிடத்திலுள்ளதற்கும் பேதம் அதிகம். ஓரிடத்தில் ஒரு காலத்திற் பார்க்கப்படும் வேறுபாட்டிற்கும் மற்றொரு காலத்திற் பார்க்கப்படும் வேறுபாட்டிற்கும் பேதம் அதிகம். நிற்க, சிலர் 'மக் களை அடிமையாக்கக்கொண்டு பண்டங்களைப்போல் விற்பது மேற் சொன்னதில் அடங்காது' என வாதித்து நான் சொன்னதை மறுப்பர். எனினும், அரிச்சந்திரன் பெண்டு பிள்ளைகளை விறற் தற்கு அவர் என்ன சொல்வார்? அவர்கள் வேறு ஜாதியினரா யிருந்து அவனுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களா? அஃது இந்நாட்டு வழக்கத்தைக்காட்டும். தமிழர் இந்நாட்டிற் குடியேறினவர் என் பார் தம் கூற்றுக்குத் தக்க ஆதாரங்கூட்டும்வரை தமிழர் இந் நாட்டினரே என்றும், தமிழர்களுக்குள் இப்பொழுது வேற் றுமை காணப்பட்டாலும் ஆதியில் அவர் ஒரு கூட்டத்தவரே என்றுங்கொள்வோம்.

தமிழ் என்னும் பெயர் தமிழ் மொழியே:— தமிழ் என்னும் மொழியைச் சிலர் திராவிடம் அல்லது திரமிளம் என்னும் வட மொழிச் சிதைவு என்பர். சிலர் அதை மறுத்துத் தமிழ் என் னும் பெயர் அமைந்த வகையைப் பலவாகக்காட்டுவர். முகத்தை

உச்சரித்தறியாத ஆரியர் திராவிடம் அல்லது திரமினம் என்ற
தில் நின்றுத் தமிழ் என்னும் பெயர் பிறந்தது என்பது சிறிதும்
பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. ஸ்ரீமான் சி. வை.
தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் இதைப்பற்றி எழுதியிருப்பது
கவனிக்கத்தக்கது. அது “தமிழ் என்பது தென்மொழிக்குத்
தென் சொல்லாகிய பெயரேயர்மெனக் கொள்க. இதைமொ
ழித்துத் திராவிட மென்னும் வடமொழியே தமிழ்என்றது
தெனச் சற்றும் ஆலோசனையின்றிக் கூறுவாருமுளர். அவர் மதம்
சாலவும் நன்றாயிருந்தது !! தமிழில், தமிழ் என்னும் பதம் வரா
முன்னர்ச் சமஸ்கிருதத்தில் திராவிடம் என்னும் மொழி உளநா
கில் அப்பெயர் எப்பொருளை உணர்த்திற்று? உலகத்தில் எங்
ளுன்றும் பெயரா பொருள் முந்தியது? பொருளொனில் அப்
பொருள் இருக்கும் இடத்தா, அஃதில்லாத பிழை தேயத்தின்,
அதன் பெயர் முன்னர் நிகழும்? இஃதுணராது தமிழ் வழங்கிய
இடத்தில் தமிழுக்கோர் பெயரிருந்ததில்லை பெயர் அஞ் சமஸ்கிரு
தத்திலிருந்து அதற்குப் பெயர் வந்ததென்றுஞ் சொல்வதுயார்க்
கும் நகை விளைக்குமே. இஃதொன்றோ! யாதாந் தமிழ்மொ
ழியில் இரண்டோரெழுத்துச் சமஸ்கிருத மொழிக்கொப்ப நிகழு
மாயின் அஃது சமஸ்கிருதத்தினின்று வந்ததெனச் சாங்குக்
கின்றனர். மேலத்தேசவாசிகளின் இம்மெல்ல முதலிய அந்நிய
பாஷைகளில் இன்றியமையா வீட்டுச்சொற்களாகித் தந்தை தாய்
ரைக்குறிக்கும் பாதர் மதர் என்பனவாதியும் வடமொழி அடி
யாய்ப் பிறந்ததென்பரா? அப்படியாயின் வடமொழியைக்காணு
முன் அத்தேசத்தாரெல்லாம் தாய் தந்தையரை அழைத்தற்
கோர் வீட்டுச்சொல் இல்லாதிருந்தன மென்றன்றோ முடியும்?
ஆண்டுள்ள பாதர் மதர் ஒப்ப ஈண்டும் பிதா மாதா ஆயிற்றெனில்
யாது குற்றம்? தருக்கத்திற் காகதாலீய நியாயத்தினுண்மை அறி
யாமலும், ஆரிய மொழிக்கும் அதன் அயல்நாட்டு மொழிகளுக்
கும் உள்ள சம்பந்த சார்புகளின் காரணத்தை ஆராயாமலும் இவ்
வாறு கழறும் இவர் கற்பனைக்கு யாது செய்யலாம்? இவர்
வாய்க்கு விலங்கிட யாரான்முடியும்!” என்பது.

தமிழினது தோன்மையும் மேன்மையும் :— பல்லாழி காலங்
களுக்கு முன் வடதிசை நின்று முத்தற்கண் தமிழ் நாடுபோந்த
ஆரியர் தலைவருள் முதன்மை வாபந்தவர் அகத்தியமாமுனிவர்.
முன்னில்லாத தமிழ்மொழியைப்பிறப்பித்தவர் அகத்தியமாமுனி
வர் எனக் கூறுவார் சிலருளர். “தமிழெனுமனப்பருஞ்சலதிதந்த
வன்” எனக் கம்பரும், “அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொலா
ரணங்கு” என வில்லிபுத்தூரார் மகன் வரந்தருவாரும் சொல்லி
யிருப்பன இவர் கூற்றை ஆதரிப்பனபோலத் தோன்றும். அகத்
தியனார் தென்னாடு வருவதற்கு முன்னரே தமிழ்மொழி தீழைத்
துப் பரவியிருந்ததென்பதையும், அவர் அம்மொழியைச் சிவ
பெருமானிடத்தும், குடாரக் கடவுளிடத்தும் கற்றனரென்பதை
யும் அடியிற்கண்ட செய்யுட்களும் பிறவும் காட்டும். அவை,

“நின்றவனை வந்தநெடி யோனடி பணிந்தான்
அன்றவனு மன்பாடு தழீஇயாழை கண்ணுள்
நன்றுமைசெய் யென்றுபல நல்லுமை பகர்ந்தான்
என்றுமுள தென்றறி தியம்பியிசை கொண்டான்.”

(கம்பராமாயணம்—அகத்தியப்படலம்.)

“ஆதாஞ்சேர் குறுமுனிபு மெனையொன்றாக்க
அருள்செய்தா யருள்செய்த படிபே செய்வல்
ஒசருந்தென் பூமிதமிழ்ப் பூமியென்பார்
ஒண்டமிழிற் குரியவெலா மடிமைக் கங்கே
போதமுற வறிவித்தல் வேண்டிமென்று
போற்றுகா லெழுந்துச்சொற் பொருண்முன்ன
நீதிபுடைச் சூத்திரங்களறியும் வண்ணம்
நெறியின்க ணறிவித்தாய் நேசங் கூர்ந்தே.”

(பழைய திருவிளையாடல்—குறுமுனிக்குத் தமிழுரைத்தது.)

“பண்டொரு போதுவெள்ளிப் பனிவரை யிடத்துள் பாங்குப்
புண்டவழ் குலிசக் கோமான் புமகன் மாயப் புத்தேன்
அண்டருந் சனரனாதி யருந்தவர் பிறரு மீண்டிக்
கொண்டன ரிருந்தா ரிந்தக் குவலயம் பொருது மாதோ.”

“தாழ்ந்தது வடகீழெல்லை யுயர்ந்தது தென்மேற் கெல்லை
சூழ்ந்தது கண்ணிவானோர் தொழுதுளைப் பரவியையப்
ஊழ்ந்திடு மரவம் பூண்டோயொருவனின் னொப்பானங்கே
வாழ்ந்திட விடுத்தா லிந்தவையநேர் நிற்குமென்றார்.”

“பைத்தலைப் புரட்டு முந்நீர்ப் பெளவமுண் டவனே பெய்மை
யொத்தவ னனையான் வாழ்க்கைக் குரியளா கிபவுலோபா
முத்திரை யிமவான். பெற்ற முகிழ்முலைக் கொடிபெர்ப் பாளேன்
தத்திரு முனியை நோக்கி யாயிடை விடுத்தா யன்றே.”

“வீடைகொடு போவா னென்றை வேண்டினு னேருந்தேயந்
தொடைபெறு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப வந்த நாட்டின்
இடைபயின் மனித்த ரெல்லா மின்றி மிழாய்ந்து கேள்வி
உடையவ ரென்ப கேட்டார்க் குத்தர முரைத்தல் வேண்டும்.”

“சீத்தமா சகலனந்தச் செந்த மிழியனு றன்னே.
அத்தனே யருளிச் செய்தி பென்றன னனையான் நேற
வைத்தனே முதலா றன்னே.”

(பரஞ்சோதி திருவிளையாடல்—கிரணுக்கிலக்கண முபதேசித் தபடலம்.)

“எவ்வினையு மோப்புதலால் திராவிடமென் றியல்பாடை
எவ்வமறப் புதிதாக யான்வகுப்ப நடையது
எவ்வருணத் துள்ளார்க்கு மெளிதாகப் புத்தேளிர்
எவ்வெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாகச் செய்தருள்வாய்.”

(காஞ்சிப்புராணம்—தழுவக்குழந்த படலம்.)

(இதன் பொருள்:— ‘எவ்வகைப் பட்ட வினைகளையும் ஒட்டு
தலாலே திராவிட மென்னும் நர்மம்பெற்றுப் பழையதாகி நடக்
கின்ற தமிழைப் பின்னர்ப் புதுக்கிப் புதியதாக யானுலகத்திற்கு
உபகரிக்கத் தேவரீர் அருளியது எல்லாவருணத்தார்க்கும் இலே
சாகவும், தேவர்கள் யாவருக்கும் சுவையைத்தரும் அமிழ்
தினும் இனியதாகவும் செய்தருளவேண்டும்’ என்பது.) என்பன.

பின்வரும் செய்யுட்களும் அகத்திய முனிவர், திரிபுரமெ
ரித்த விரிசடைக் கடவுளிடத்துத் தமிழ்குற்றதைக் காட்டும்.
அவை,

“ஆதிக்ஷித் தமிழ்தூ லகத்தியர்க் குணர்த்திய
மாதொரு பாக்ஷை வழுத்துதும்
போதமெய்த் ஞான நலம்பெறற் பொருட்டே” சேனாசுரபர்
“தழற்புரை நிறக்கடவுள் தந்ததமிழ் தந்தான்” கம்பர்.

“விடைபுகைத்தவன் பாணினிக் கலக்கண மேனான்
வடமொழிக் குரைந் தாங்கான் மலையமா முனிக்குக்
திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொல்
மடமகட்கரந் தென்பது வழுத்தா டன்மே”

(பரஞ்சோதி முனிவர் இருவினையாடல் - நாட்கிப் படலம்.)

“வடமொழிபப் பாணினிக்கு வழுத்தவான் யதங்குணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழிபை யுலகமெலாங்கெழுதேத்துந்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லீற்றுப் பாக்ஷெனித்
கடல்வரைப்பி னிகன் பெருமை யாவதே கணித்தறிவார்”

(காஞ்செப்புராணம் - நழங்குழைத்த படலம்.)

என்பன.

பின்வருவன அகத்திய முனிவர் முருகக்கடவுளிடத்துத்
தரிழ் கூற்றைக் காட்டும். அவை,

“அகத்தியனார்க்குத் தரிழைச் செனியறிவுறுத்த சொந்தமிழ்ப்
பரமாசாரியனாகிய அறுமகக்கடவுள் வரைப்ப”

(சுவஞான முனிவர் - தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி.)

“அருமறைபா கமமங்க மருங்குலையு மெயிந்த

வகத்தியணக்கோத் துரைக்கு மருங்கு நவந் குருள்”

(சுவஞான சித்திபார் - பாபக்கம்.)

பழநித்தப்புராணத்தும் இது கூறப்பட்டுள்ளது. வேறுபல
ஆதாரங்களுமுள்.

முனிவர் தென்னாடுபோந்து அகத்தியம் இயற்றுதற்கு முன்
னன வழுக்கு, செய்யுள் என்னும் இருவகையினும் தமிழ்பெருகி
இருந்ததென்பதை அகத்திய குத்திரங்களை விளக்கும்
அகன்று விரிந்த இலக்கிய மில்லாவிட்டால் முனிவர் பன்னிர

யிரம் சூத்திரங்களடங்கிய பேரகத்தியம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்ற எவ்வாறு இயலும்? பின்வருவன அகத்திய சூத்திரங்கள்

“இலக்கண மென்ப திலக்கிய முறையுற
வைத்த தென்று வழங்கப் படுமே.”

“இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மின்றே
எள்ளின் ருகி லெண்ணெயு மின்றே
எள்ளினின் றெண்ணெ யெடுப்பது போல
இலக்கி பத்தினின் றெடுபடு மிலக்கணம்.”

அகத்தியம் முத்தமிழிலக்கணமும் அடங்கியது. புன்னீரா யிரம் சூத்திரங்களடங்கிய தென்றால் அதன் பெருமையை என் னென்று கூறுவது? அத்துணைப்பெரிய இலக்கணநூல் உலகந் தோன்றியது தொடங்கி இது காலும் யாதொருபாஷையிலும் இருந்ததாக அறியக்கூடவில்லை. அந்த இலக்கணநூல் இயற்றப் படுவதற்கு முன்னர் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் இலக்கியங்களும் எவ்வளவு வளர்ச்சியை அடைந்திருக்க வேண்டும்? அந்நிலைமையை அடையத் தமிழ் அதற்கு முன் எவ்வளவு காலமாக நடைபெற்றிருக்கவேண்டும்? என்பன இங்கு ஆராயப்படலாம். முனிவர் தமிழ்ச்சங்கத்தை அமைத்த காலத்துச் சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அதன் அங்கத்தினர்களாயிருந்து அதற்குப் பெருமையையும் புகழையும் ஈட்டினரென்றால் அதுவும் தமிழின் பழையபெருமைக்குத் தக்கதொரு சான்றாகும்.

அகத்திய முனிவர் தென்னாடு வந்த காலம் எது என்பதை ஆராய்வோம். வாலுமீகி முனிவரியற்றிய ராமாயணத்தில், ஸ்ரீராமன் அரணிய வாசம் செய்யப்புகு முன்னரே, அதாவது இராம ராவண யுத்தத்திற்கு முன்னரே, அகத்திய முனிவர் தென்னாட்டில் இருந்தனர் என்பது சொல்லப்பட்டுள்ளது. | வாலுமீகி ராமாயணத்தை ‘ஆதிநாடியம்’ என யாவரும் கூறுவர். அதாவது ராமாயணம் செய்யப்படுவதற்கு முன் சமஸ்கிருத பாஷையில் சுலோகங்களே இருந்ததில்லை என்பதாம். சுலோகமே இல்லாதிருந்ததென்பதனால் காலியும் இல்லை என்பது வெளிப்

படை. அந்த ஆதிகாவியத்திலே தமிழிலக்கணமியற்றிய அகத்தியர் பொதுணையிலிருப்பதும் தமிழின் தொன்மைக்குச் சான்றும். கிஷ்கிந்தா காண்டம் நாற்பத்தோராவது சர்க்கத்துல் சுக்கிரீவன் சீதாபிராட்டியாரைத் தேடிவருமாறு வானவீரர்க ளுக்கு உத்தரவு கொடுக்குமிடத்திற் பாயின்றுவருவன் அச் சுலோகங்கள். அவை,

“கமெய்வா யுரஸு வுரஸு வொஹா வொஹா
ஸகொஹா || ௧௨ || சுயொயுவஸுமஹவ் வொஹொ
யாதுஃயிதஃ | விவிதஸிவாஸுரீநா வித்ருவாஷ்டிசகாந
நஃ | ஸவதநவநொஹொஸா ரோமிதகவொஹொமிநி || ௧௩ ||
ததஸுராவமா ஹிவா ப்ருஸஹஸவிதா ஸிவாபு | ததா
ஹிவா காவொஹொ விவிதாஹொரொமநெணஃ || ௧௪ || த
ஸொவாநாநஸுரொமொ ரோமிதகவொஹொமிநி | ஹிவா
ஹிவாஸகாஸகிஸுரீநாவிதா || ௧௫ || ததஸுநாஸுநா
ஹிவா தாஹொவொஹொமிநி | தாஹொவொஹொமிநி
ஹொவொஹொமிநி || ௧௬ ||”

இவற்றுள் தமிழரசர்களாகிய சேரசோழ பாண்டியர்களை யும், தமிழிலக்கணம் வகுத்த அகத்திய மாமுனிவர் பொது கையிலிருப்பதையும் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அத்தற்கு எவ்வளவு காலத்திற்கு முன்னர் முனிவர் மலையத்துக்கு வந்தனர் என்பது அறியக்கூடவில்லை.

இனி, தமிழாசிரியர் பவர் மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் இருந் தன என்பர். முதற்சங்கம் 440 யாண்டும், இடைச்சங்கம் 3700 யாண்டும், கடைச்சங்கம் 1850 யாண்டும் நடைபெற்றன என்பது அவர் கொள்கை. சங்கமிறுதி பெற்றதைச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர் இற்றைக்குச் சுமார் 1700 யாண்டுகளுக்குமுன் என்பர். சங்கங்களுக்கிடையிட்ட யாண்டு இத்துணை என்பது அறியக்கூடவில்லை. இவர் கொள்கைப்படி தமிழ்ச்சங்கம் தொடங் கியது இற்றைக்கு 12000 யாண்டுகளுக்கு முன்னர் என்பது தவறுதலாகும்.

கி. பி. பல்லாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முன்னரே அரேபிய நும் மேல் நாட்டிலுள்ள பிறஜாதுயாரும் தமிழ் நாட்டாரோடு வாணிகம் புரிந்து வந்தனரென்பது சரித்திர ஆராய்ச்சியாற் போந்த உண்மை. அந்நாடுகளில் அரிசி, மயிற்றேலை முதலிய பல பண்டங்களுக்கு இன்னும் தரிழ்ப்பெயரே வழங்கி வருகின்றன. பல்லாயிரம் யாண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த எசுப்தியர் இறந்தவர் உடலைக் கெடாது பாடம் செய்து வைப்பது வழக்கம் அவ்வுடல்களின்மீது அக்காலத்து அணிந்த உயர்த்த ஆடைகள் இந்நாட்டில் நெய்யப்பட்டன. பிறநாட்டார் இந்நாட்டிற்கு வந்ததுபோலத் தமிழர்களும் நாவாய்களின் பிறநாடுகளுக்குப் போகும் வழக்கம் உண்டு. சங்கச்செய்யுட்களிற் “பெருநீரோச் சநர்” என்று சொல்லியிருப்பது தமிழர் பெருங்கடலைக்கடந்து செல்லும் வழக்குடையர் என்பதைக் காட்டிற், மேற்சொல்லிய வற்றால் ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, ஜர்மன் முதலிய பிறநாட்டு மொழிகளையும், இந்தியநாட்டுப் பிறமொழிகளையும்விடத் தமிழ் தொன்மையிற் பின்னிட்டதன்றென்பது விளங்கும்.

சங்கந்தோன்றிய பின்னர் முத்தமிழிலும் இயற்றப்பட்ட நூலும் செய்யுளும் எண்ணிறந்தன. அவற்றில் ஒரு பகுதிக்கு இக்காலத்திற் பெயர்மட்டுமே உன. சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்கு முன்னே தோன்றியன சில உன. அவை சில பேரறிவாளர்களுடைய நன்முயற்சியால் யாவரும் அடையக் கூடியனவாக இருக்கின்றன. சங்கநூல்களின் பெருமையை இப்பத்தகத்தைப் படிப்போர் ஒரு சிறிதே அறியலாம். முற்றும் எளிதில் உணரும்படி செய்வதைச் சான்றோர் சிலர் மேற்கொள்ளவேண்டும்.

இதுவரையிற் சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்கு முற்பட்ட செய்திகூறப்பட்டது. சங்கத்திறுதிக்காலத்திற்குப் பின்னரும் தமிழ்மொழியில் இயற்றப்பட்ட நூல்களுக்கும் செய்யுள்களுக்கும் அளவில்லை. அவற்றுள்ளும் பல இறந்தன. ஏனினும், இப்பொழுது எஞ்சியிருப்பனவற்றைக்கொண்டும் தமிழ் தொன்மையிலும், சொல்வதிலும், இலக்கண வரம்புடைமையிலும், செய்யுள்

வகையிலும், நாகரிகத்திலும் பிற எம்மொழிக்கும் பின்னிடாத உயர்ந்த நிலையிலிருக்கின்றது என்று கூறுவது மிகையாகாது. இதுபற்றிச் சில ஆங்கில கனவான்கள் கூறியிருப்பன வருமாறு:-

Rev. Dr. Winslow "In the 6th or 7th century before Christ, at the head of a similar colony, we find the celebrated Agasthya called the father of Tamil. He is said to have learned it from Skanda the second son of Siva. We are not to suppose that he formed the Tamil alphabet. The words எழுத்து, letter, and சுவடி, book, are original Tamil, and shew that such existed before there were any innovations from Sanskrit, which Agasthya himself commenced. He formed the first Tamil grammar. It contained 12000 sutras. All is now lost except some fragments preserved by Tholkapyan in a grammar which bears his own name. Agasthya wrote voluminously both in Tamil and Sanskrit."

In another place he writes "It is said that the language of the mountaineers of Raja mahal abounds in terms identified with Tamil and Telugu. What is more singular, the names by which the ivory, apes, peacocks, conveyed by Solomon's ships of Tarshish were known are the same with those still used in Tamil; seeming to imply that the traders visited Ceylon or India, and obtained with these novelties their Tamil names Danta, Kapi, and Togai as found in the Hebrew Bible."

"The Tamil is not a vulgar dialect. Before the principal basis of the English had a written character, it was a highly polished language. Its name signifies

sweetness, and though not so musical as the Telugu in its poetic form especially, it is not without its claim to euphonic charms and “linked sweetness.”

“Unlike several of the Vernaculars of India, it is not, as some have supposed a daughter of the Sanskrit. Its Alphabet differs not only in character but in sound and is more limited. Its Grammar, though conformed to the Sanskrit, as far as the genius of the language would allow, is still very different. It has no article, no relative pronoun, no dual number, no optative mood. It differs in its numerals, in many nouns, verbs, and adverbs and in technical terms in grammar. In the declension of its nouns, the conjugation of its verbs and the arrangement of its sentences, it more resembles the Latin.”

Yet in another place he writes “It is not perhaps extravagant to say that in its poetic form, the Tamil is more polished and exact than the Greek and in both dialects, with its borrowed treasures more copious than the Latin. In its fullness and power it more resembles English and German than any other living language.”

Mr. Taylor “It is one of the most copious, refined and polished languages spoken by man.”

Doctor Caldwell “The Tamil the most cultivated, *ab-intra*, of all the Dravidian idioms can dispense with the Sanskrit altogether, if need be, and not only stand alone but flourish without its aid.”

Rev Dr. G. U. Pope. “But, although the very ancient copious and refined Tamil language is inferior to none, it is regarded by most people as the (probably

barbarous) vernacular of a people living somewhere in a remote district of Great Britain's imperial possessions. Neither does our Indian Govt. nor do our universities fully recognise the value of Tamil literature; and so those who spend their lives in the study of the great South Indian classics must resemble men seeking for pearls under water."

Mr. J. M. Nallasawmi Pillai about Dr. Pope. "He loved Tamil literature with all his heart and he rated it very highly and wanted to be inscribed in his tombstone as a student of Tamil. He spoke of the kural as unparalleled in literature of any country or nation."

இங்கு, இதன் சம்பந்தமான முற்கால நிலைமையையும் தற் காலநிலைமையையும் தொகுத்துக் கூறுவது பொருத்தமானது. அது, முற்காலத்துத் தமிழ்நாடு தமிழரசர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அவ்வரசர்களும், நூற்றுக்கணக்கான வள்ளல் களும், பிற தமிழ்க்குளும் தமிழ்ப்புலவர்களைப் பேரன்போடும் ஆதரித்து வந்தார்கள். அதனால் தமிழ்மொழி அங்குனம் வளர் தற்கேதுவாயிற்று. இக்காலத்து ஆட்சியோ ஆங்கிலேயரது. அரசாங்க நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்தில் நடைபெறுகின்றன. சட்டசபை, நிபாயஸ்தலங்கள் இவற்றிற் பேசப்படுவதும் ஆங்கிலமே. சட்டமெல்லாம் ஆங்கிலம். ஹிந்து தர்மசாஸ்திரம் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுப் பிரமானமாய்க் காட்டப்படு கின்றன. தமிழர் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் காலத்தில் ஆங்கிலத்திற் பேசுவதும், ஒருவருக்கொருவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொள்வதும் சாதாரணமாயிருக்கிறது. ஆங்கிலம்கற்பிக்குங் கல் லூரிகளோ இந்நாட்டில் பல உள்ளன. அங்கு சமஸ்கிருதம், லத்தீன், கிரீக் முதலிய இறந்துபட்ட மொழிகளுக்குக் காட்டும் சலுகையைத் தமிழ் நாட்டில் தமிழ்மொழிக்குக் காட்டாது அதனைத் தாழ்த்திவருகின்றனர். ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் கணக்

காயருக்கு மாதம் 1000 ரூபாய்க்கு மேலும் சம்பளமாகக்கொடுக்கப்படுகிறது. தமிழ்க்கணக்காயருக்கோ அத் தொகையில் பத்திலொருபங்குக்குக் குறைந்தும் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது.

இதுவரையிற் கூறியவற்றால் தமிழ் மொழி தொன்று தொட்டு மிகமேலான நிலைமையில் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதும் தங்களது அரிய பெரிய சொத்தாகிய தமிழைத் தமிழராய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் தமது முதற்கடமையாகப் போற்றிவர வேண்டும் என்பதும், பெற்ற அன்னையினும் அன்பிற்குரிய அருமைத் தாய்மொழியாம் தமிழைப் போற்றாதவன் தமிழன் ஆகான் என்பதும் நன்குவிளங்கும். சில தூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்ப் பிறந்து இந்நாட்டில் வந்தாலும் ஆங்கிலமாகப் பிழ்மொழியைப் புகழ்ந்து தனது தாய் மொழியினிடத்து அன்பு பாராட்டாதவர் பலர் இன்னும் நம் நாட்டில் இருக்கின்றனர் என்பதை விசனத்துடன் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியவில்லை.” என்பது.

தமிழின் பண்டை நிலைமையும் பிற்காலத்திய தோற்றம் திரிதல், கேடேல்களும்:— தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பற்றியும், அது போற்றப்பட்டு வந்ததைப் பற்றியும் ஒருவாறு தொகுத்துரைக்கப்பட்டது. இனி, அக்காலத்துப் புள்வர்களுடைய ஊர்களை ஆராயின் பரந்த தமிழ்நாட்டில் தமிழ் ஒங்கிவளராத இடமில்லை என்பது விளங்கும். இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத் தமிழிலும் இலக்கண இலக்கியங்கள் பல இயற்றப்பட்டன இயற்றமிழ்என்பது யாவரும் அறிந்தது. இசைத்தமிழ் என்பது இயற்றமிழோடு பண்ணுந்திறனும் கூடியதாம். நாடகத் தமிழ் என்பது இசைத்தமிழோடு அபிநயமும் ஆட்டமும் கூடியதாம். பேராசிரியர் மரபியலில் “ஒத்த காட்சி” என்னும் சூத்திர உரையில் எழுதியிருப்பது இதனை விளக்குவர். அது “வழக்கியலும், வழக்கியலாற் செய்யப்பட்ட செய்யுளியலும் பற்றி எழுந்த இலக்கணம் இயற்றமிழெனப்படும். அச்செய்யுளின்றி அமையாத இசையிலக்கணம் இசைத்தமிழெனப் பெயரெய்தி அவ்வியற்றமிழ்ப்பின்னர் வைக்கப்பட்டதெனப்படும். இவ்விரண்டின் வழிநிகழ்த்துங் கூத்திலக்கணங் கூறிய நாடகத்தமிழ் அவற்றுப்

பின்னர்த்தாமென முறைமை கூறுதலும்” என்பது. இக்காலத்துத் தமிழிசையும் தமிழ்க் கூத்தும் அரிதுயின. பிறநாட்டிசையும் பிறநாட்டுக் கூத்துமே பெரும்பாலும் வழங்குகின்றன. தமிழிசை, தமிழ்க் கூத்து என்றவற்றின் இனக்கணமாக முற்காலத்திருந்தவற்றுட் சிலவற்றின் பெயரை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். அவை பெருநாரை, பெருங்குருகு, பஞ்சபாரதியம், பூக்புராணம், களரியாவிறை, முறுவல், ஜயந்தம், குணநூல், சொறிற்றியம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் நூல், சச்சுபுடவெண்பா, தாளசமுத்திரம், சுத்தானந்த பிரகாசம், பதினாறுபடலம், கூத்தநூல், தாளவகையோத்து, நாடகவியல், சொல்கைத்தியம், ஆசிரியமாலே, இசைதுணுக்கம் முதலிய. இவற்றுள் மிகச்சிலவே இப்பொழுது உள்ளன. ஏனைய இருந்தன என்பது அவ்வவற்றிற் சிற்சில சூத்திரங்களை உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாக வரைவதனாலும், பெயர் கேட்கப்படுகின்றமையாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. பாலை, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி என்னும் பண்களையாவது; அந்தாணி, மருள், குச்சரி, குறண்டி, சாதாரி முதலிய திறன்களையாவது இன்னவென்று அறிந்து பாடுவோர் இக்காலத்து எத்துணையர் உளர்? பண் என்பது பண், பண்ணியம் என இரண்டாகவும்; திறன் என்பது திறன் திறத்திறன் என இரண்டாகவும் பகுக்கப்பட்டிருந்தன. அவையெல்லாம் இப்பொழுது ராகம் என்னும் பெயரைப் பெற்றுள்ளன. செம் பாலைப்பண் என்று முன்னோர் கூறியது இக்காலத்துச் சங்கராபரணராகம் என்னும் பெயரோடு வழங்குகின்றது. சாதாரி என்று அக்காலத்திற் சொல்லப்பட்டது இக்காலத்து நீராயணி என்று வழங்குகின்றது. இவ்வாறு பழைய பண்ணும் திறனும் தம் பெயரை இழந்துவிட்டன. ஏழிசையின் பெயர்களாகிய குரல், துத்தம், கைக்களை, உழை, இனி, விளரி, தாரம் என்றிருந்தன மாறி சட்ஜம் முதல் நிஷாதம் வரையிலுள்ள சமஸ்கிருதப் பெயர்களைப்பெற்று ச, ரி, க, ம, ப, த, நி என்று வழங்குகின்றன. நிற்க, சாக்கைக்கூத்து, ஆரியக்கூத்து என்றால் அறிவார் எத்துணைப் பேர் உளர்? ஆங்கில டிராமா முதலியன வந்து நாடெங்கும் பரவிவிட்டன. சினிமா என்று நடைபெற்றதும் தொலைந்து

கொண்டு வருகிறது. இசை, நாடகம் இவற்றின் இலக்கணங்களைக் கூறும் தமிழ் நூல்களைக் கற்பாரைக் காண்கிலேம். சில சமஸ்கிருத நூல்கள் கற்கப்பட்டு வருகின்றன. இசை, நாடகம் என்றவற்றின் கதி தமிழ்நாட்டில் இவ்வாறுள்ளது !

இனி, இயற்றமிழையாராயவாம் அகத்தியம் இயற்றப் பெறுதற்கு முன்னர்த்தமிழில் இலக்கண நூல்கள் இருந்தன என்று சிலரும், இல்லை என்று சிலரும் சொல்கின்றனர். இருந்தன என்று கொள்ளினும் அகத்தியம் வெளிவந்த பின்னர் அவை ஒளித்தன என்பது ஒரு சிறிதும் தவறாகாது. முனிவர் அகத்தியத்தை இயற்றிய பின்னர் தமிழ்மொழி முற்றிலும் இலக்கண வரம்புடைய தென்னும் பெருமையைப் பெற்றது. திரணதூமாக்கினி என்னும் இயற்பெயரினையுடைய தொல்காப்பியன், அதங்கோட்டாசான், துராவணிகன், செம்பூட்சேயர், வையாபிகன், வாய்ப்பியன், பனம்பாரன், கழாரம்பன், அவிநயன், காக்கைபாடியனியன், நற்றத்தன், வாமனன் எனப் பன்னிருமாணுக்கர் அவரிடம் தமிழ் கற்றனர் என்பர். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், -சிலர் முத்தமிழுக்கும் சிலர் ஒன்று அல்லது இரண்டு தமிழுக்கும், தனித்தனியே இலக்கணமியற்றியதன்றி அனைவரும் சேர்ந்து பன்னிருபடலம் என்றோர் இலக்கண நூலும் இயற்றினர். தொல்காப்பியம் தவிர மற்றவை இறந்து பட்டன. அவை இருந்தன என்று காட்ட உரையாசிரியர்கள் மேற்கோளாகக் காட்டிய சிற்சில சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன. பன்னிருபடலம் முழுவதும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இயற்றிய ஐயனாரிதனார் காலம்வரை இருந்ததென்பது அந்நூற் சிறப்புப் பாரிரத்தாலறியக்கூடக்கின்றது. அது,

“மன்னிய சிறப்பின் வானோர் வேண்டத்
தென்மலை யிருந்த சீர்சால் முனிவரன்
தன்பாற் றண்டமிழ் தானின் னுணர்ந்த
துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதல்
புள்ளிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிப்பின் னுணர்ந்தோன்.”

என்பது.

முனிவர் பலமானவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்பித்தும், தமிழ்ச்சங்கம் அமைத்தும், அகத்தியமியற்றியும், வேறு பல வாற்றாணும் தமிழ் தழைத்தோங்கிப் பரவும்படி செய்தனர் என்பதைக் காஞ்சிப்புராணமுடையார் “ஆசிராத் தமிழ்ப்பாப்பி அருந்தமிழ்க் குறவு புண்டதேசினன்” என முனிவரைச் சிறப்பிக்குமிடத்துச் சுருங்கக்கூறினர். ஆயிரக்கணக்கில் இருந்த சங்கப்புலவர்கள். நூல்களும் செய்யுட்களுமாக எண்ணிறந்தன இயற்றினர். சங்கத்தின் கடைக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட செய்யுட்களில் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, மணிமேகலை, சிவப்பதிகாரம் ஒழிய மற்றவை கிடைக்கப்பெற்றிலேம். சங்கத்திறுதிக்காலத்துக்குப் பின்னரும் பல நூல்களும் செய்யுள்களும் இயற்றப்பட்டுள்ளன என்பதும் பிறவும் முன்னர்க்கூறப்பட்டன. இறந்துபட்டன போக உள்ளனவற்றிலும் பல வெளியிடாது அடக்கப்பட்டுள்ளன. முன்னோர் செய்த நூல்களைப்பலரும் அறியப் பரவச்செய்வதனால் விளையும் நன்மையின் அளவை நமதுநாட்டவர் ஒரு சிறிதும் அறிந்தாரில்லை.

தமிழில் இக்காலத்துள்ள இலக்கண நூல்களில் பண்டை ஆசிரியரால் இயற்றப்பெற்றதும், புலவர்களால் மேன்மையுடைத்தெனப் பாராட்டப்படுவதும் தொல்காப்பியமே. அதில் இயற்றமிழ் இலக்கணம் மட்டுமே அடங்கியுள்ளது. சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களில் இதைக்கற்றறியாதார் இல்லை. சில தமிழ்ப்புலவர் இக்காலத்துள்ள தொல்காப்பியமொழிந்த பிறஇலக்கணநூல்களைப் பிரமாணமுடையன அல்ல எனக்கூறுவர். தொல்காப்பியர் இயற்றமிழ் இலக்கணத்தை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றதிகாரங்களாகப் பிரித்தனர். எழுத்தாற் பெறப்படுவது சொல்; சொல்லாற் பெறப்படுவது பொருள். எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்றில் அடங்காத ஒன்று உலகத்திலில்லை. உருவப் பொருள், அருவப்பொருள், அருவருவப்பொருள் எல்லாம் சொற்பொருள் என்பதில் அடங்கும். சொற்பொருள் என்பதை வடமொழியில் பதார்த்தம் (பத+அர்த்தம்) என்பர். பதார்த்தம்

என்னும் சொல்லில் அடங்காத பொருளுமுண்டோ? எழுத்துச் சொல், பொருள் எனப் பகுத்து இலக்கணம் சொன்னபிறகு, அதில் அடங்காததும், வேறு சொன்னக்கூடியதுமாகிய ஓர் இலக்கணம் இருக்கிறது என்று சொல்வது எவ்வகையினும் பொருந்தாததேயாம். இசையிலக்கணம், கூத்திலக்கணம் என்றவையும் ஒருவகையில் இவற்றுள் அடங்கும். தொல்காப்பியர் தமது நூலை எழுத்து, சொல், பொருள் என மூன்றதிகாங்ககனாசப் பிரித்ததன் கருத்து ஒருவாறு இதனால் விளங்கும். பிற்காலத்தார் யாதுபற்றியோ இலக்கணத்தை மீர்து பகுப்பாக்கி இத்திலக்கணமுடையது தமிழ் என்றனர்.

இனி, இவர் கூறும் மீர்தில் ஒன்றாகிய அணியிலக்கணம் தொல்காப்பியனார்க்கு உடன்பாடன்றென்பது சில உரையாசிரியர்களின் கொள்கை. அணியிலக்கணம் உண்டென்பார் பொருளாதி காரத்துள்ள உவமவியலை மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றனர். உவமவியல் பொருளைப் புண்படுத்துவதற்கு எழுந்ததே யன்றி அணியை உணர்த்துதற்கு எழுந்ததன்று என்பது பேராசிரியரது கருத்து. அது, “நிரனிறுத்தமைத்த” என்ற உவமவியற் சூத்திர உரையில் “இனி, இவ்வோத்தினிற் கூறுகின்ற உவமங்களுட் சிலவற்றையுஞ் சொன்னதிகாரத்தினுள்ளுஞ் செய்யுறிய லுள்ளுஞ்சொல்லுகின்றன சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்தாசிரியர் நூல் செய்தாருமுனர். அவை ஒரு தலையாகச் செய்யுட்கு அணியென்று இலக்கணங் கூறப்படா. என்னை? வன்னார் செய்யின் அணியாகியும் அன்னார் செய்யின் அணியன்றாகியும் வரும்; தாங்காட்டிய இலக்கணத்திற் தையாவழியுமென்பது. என்னை? ‘நாயகர்க்கு நாய்கல்போ னட்பிற் பிறழாது, கூஉய்க் குழாஅ முடன் கொட்கு-மாய்ப்படை, பன்றி யனையர் பகைவேந்த ராங்க வர், சென்றெவன் செய்வர் செரு.’ என்ற வழி, நாய்போலும் நட்புடையர் படையாளரென்பது வினையுமமம்; பன்றியனையர் பகைவேந்தரென்பது நாய்க்குப்பகையாகிய பன்றிபோலவென்பது. வேற்றுவேந்தர் பகைவராதலால் அவ்வுவமை விலக்கரிது.

அன்றாமாயினும் அஃதனியெனப்படாது; உவமைதான் உயர்ந்த தின்மையின்.”..... “ அல்லது உம் பொருளதிகாரத்துட் பொருட் பகுதிகளெல்லாஞ் செய்யுட்கு அணியாகலான் அவை பாடலுட் பரிந்தவையெனப்பட்டன. என்றதனான் அவையெல்லாந் தொகுத்து அணியெனக்கூறுது வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணியெனக்கூறுதல் பயமின் கூற்றாமென்பது.” வேறோரிடத்தில் “ இனி, அவற்றைப் பொருளுறுப்பென்பதனது அணியென்ப வாயிற் சாத்தனயுஞ் சாத்தனலாணியப்பட்ட முடியுந்தொடையுமீ முதலாயவற்றையும் வேறுகாண்டற்போல அவ்வணியுஞ் செய்யுளின் வேறுகல் வேண்டும் என்பது.” என்றும், “சிறுதவெனப்படுபவை” என்ற மரபியற் சூத்திர உரையில் “செய்யுட்குரிய பொருட்படையெல்லாவற்றுள் ளுள்ளும் நல்லனவுந் தீயனவும் இவ்வெயன்று சொல்லப்படுகின்றதான் அவற்றுட் சில சொல்லியொழிதலும், வழக்கொடு மெய்ப்பொருளுந் ஆராய்வென்று புகுந்தான் அவற்றுள் வாதக்கிதகு வேண்டிவ கூறி மெய்ப்பொருளாராய்ச்சி முழுவதுஉஞ் செல்லாது நெகிழ்ந்து போதலும், எடுத்துக்கொண்டது லுட்காட்டும் இனக்கியங்களைச் சூத்திரத்தான் அடிவரை செய்வனென்று புகுந்து சில மறுத்துச் செய்து சிலவற்றிற்குச் செய்யாது போதல்போல் வனவுங் குன்றக்கூடலாம்” என்றும் கூறியவாற்றால் அறியலாகும். இவற்றை உற்று மோக்குழி அணியிலக்கணம் என்பதற்குப் பேராசிரியர் இரண்டு குறை கூறுவதை அறியலாம். ஒன்று அணிஎன்னும் பெயருக்குள்ள குறை. அனங்காரம் எனினும் அக்குறை உண்டதேயாம். சாத்தனும் சாத்தனும் அணியப்படும் ஆண - ஆபரண முதலியனவும் கலபகல்துரி முதலியனவும் வெவவேறாம். ஆடையாபரண முதலிய அணியப்படும் பொருள்களே அணி அல்லது அனங்காரமென்று சொல்லப்படுபவை. சாத்தனது அல்லது சாத்தனதோ ருறுப்பினது இயற்கை அழகை அணி அல்லது அனங்காரம் எனக்கூறுவாரில்லை. சொல்லணி, பொருளணி என்ற இரண்டுமோ பாடலுட்பயின்றவை. பாடல் என்றுவது அன்று தொட்டே அவை அதனினின்றும் வேறுபிரிக்கப்படாதன்ன. ஆதலால் அணி என்னும் பெயர் பொருந்தாது. மற்றொன்று பாடலுட்பயின்றபொருள்களையெல்லாம் ஒருங்கு திரட்டிக் கூறுது சிலவற்றைக் கூறுவதாம். மேலும், செய்யுளில் உறுப்பு அமைவது அதை இயற்றும் புலவரது புத்தி விஸாகத்தைப் பொறுத்ததாம். சிலர் புத்தியினும் வேறு சிலர் புத்தி மேலும் மேலும் விசாலித்துச் செல்லும். அவ்வாறு உண்டாகும் அகற்சிக்கு ஓர் என்னை சுற்பிக்க இயலாது. ஆதலால் இத்தனைவகைதான் அணி உண்டு என்று வரைபறுப்பது பொருத்தமுடையதன்று. சிலவற்றை

மட்டும் தொகுத்து அவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறுதல் குன்றக் கூறல் என்னும் குற்றமுடைத்தாம். இதற்குச் சான்றாக வடமொழியில் அலங்கார நூல் இயற்றிய தண்டியாசிரியர் முப்பத்தைந்து அலங்காரங்களுக்கு இலக்கணங்கூறினர். அவர்க்குப் பிற்காலத்தில் வங்கதேசத்தில் தோன்றிய ஜபதேவர் அலங்காரங்களை நூறாக அமைத்துச் சந்திராலோகம் எனப் பெயரிய ஓர் இலக்கணநூலைக் கூறினர். அதன் வியாக்கியானம் போலக் குவலயானந்தம் என்னும் நூல் இயற்றிய அப்பைய தீக்ஷிதர் சந்திராலோகத்திலுள்ளவற்றோடு இருபத்து நான்கு அலங்காரங்களைக் கூட்டி நூற்றிருபத்து நான்கு அலங்காரங்களுக்கு இலக்கணமெழுதினர். இதுவுமன்றி அலங்கார நூல் இயற்றுவோரில் ஒருவர் ஓர் அலங்காரத்துக்கும் பெயர் கொடுத்து ஒருவகையோடு சேர்த்தால் மற்றொருவா அதற்கே வேறுபெயர் கொடுத்து வேறொருவகையோடு சேர்ப்பர்.

தமிழில் வீரசோழிய முடையாரும் தமிழ்த்தண்டி என்பாரும் வடமொழித்தண்டி இயற்றிய காவியாதர்சம் என்னும் நூலை ஆகாரமாகக்கொண்டு அணியிலக்கணம் இயற்றினர். மற்றொரு வரார் குவலயானந்தம் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இலக்கண விளக்கத்திலுள்ள அணியிலக்கணம் ஒருவாறு தண்டியாசிரியரைத் தழுவிவது. வடமொழிச் சந்திராலோகத்தைச் சேதுஸமஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீமான், முத்துலாமி ஐயங்கார் தமிழில் மொழிபெயர்த்தனர். அணியிலக்கணம் என்று தமிழில் ஒன்று உளது. அதை இயற்றியவருடைய பெயர், காலம் முதலியன விளங்கவில்லை. தொன்னூல், முத்துவீரியம் இவற்றிலும் அணியிலக்கணம் உளது. படிப்பாரைக் காணோம். மாறன் அலங்காரம் என்ற சிறந்த தமிழ்தூல் ஒன்று உளது. அது நம்மாழ்வார் மீது பாடப்பட்டது. அதில் அறுபத்து நான்கு அணிகள் சொல்லப்பட்டுள்ளன. நூல்தோறும் அணியின் தொகை, பெயர் முதலியன எல்லாம் வேறுபடுவது பேராசிரியர் கூற்றை வலுபுறுத்தும்.

சிலர் தொக்காப்பியர், அப்பையதீக்ஷிதர் முதலியோர் 'உவமைஒன்றே அணியாவது; அணிபென்று கூறப்பட்ட மற்றவையெல்லாம் அதனினின்றும் விரிந்தவை' என்ற கொள்கையினை யுடையவர் எனக்கூறி அதற்குச் சான்றாக அப்பையதீக்ஷிதர் வடமொழியிலியற்றிய சித்திரமீடாமம்சை என்னும் நூலிலுள்ள ஒரு சுவோகத்தைத் தமிழ்ப்பாவாக்கிக் காட்டுவர். அது "உவமை யென்னும் ஒருபெருங் கூத்தி, பல்வகைக் கோடும் பாங்குறப் புனைந்து, காப்பிய வரங்கிற் கவினுறத் தோன்றி, யாப்பறி புலவாதிதயம், நீப்பறு மகிழ்ச்சி பூப்பநடிக்கும்மே." என்பது அப்பைய

திசுத்தர் உவமை என இலம் அலங்காரம் இன்னினை அலங்காரங்
களாய் விரியும் எனக்கூறி மறறை அலங்காரங்களையுஞ் சொல்லிக்
கிரந்தத்தைப் பூர்த்திபண்ணு முன்னர் யாதுகாரணத்தானோ
கிரந்தம் முடிவடையாமல் தின்றுவிட்டதென்பதைச் சித்திர
மீமாம்சையை நன்றாய்க் கவனிப்பதனாலும் சுவன்யானந்தத்தில்
அவர் சொல்லியிருப்பவற்றாலும் அறியலாம். தொன்காப்பியர்
உவமையை அணியாகக்கொள்ளவில்லை என்பது கீழ்வருவனவற்
றால் அறியலாகும். அவை, பேராசிரியர் “வினைபயன் மெய்யுரு”
என்ற உவமவியல் முதற்குத்திர உரையில் “மற்றிது மேல் எவ்
வோத்தினோடு இயைபுடைத்தோ வெனின், மேற்பொருள் புனப்
பாடு கூறிய மெய்ப்பாட்டியனோடு இயைபுடைத்து; என்னை? உவ
மத்தானும் பொருள் புனப்பாடு கூறுகின்றனாகவின். வங்ஙன
மோவெனின், ஆபோலும் ஆமா என்றக்கால் ஆமா கண்டறியா
தான் காட்டுச் சென்றவழி அதனைக்கண்டால் ஆபோலும் என்
னும் உவமையோற்றி ஆமா இதுவென்று அறியுமாகலானென்
பது” என்றும், “பெருமையுஞ் சிறுமையு மெய்ப்பாடுட்டன”
என்ற அவ்வியற்பிறிதொரு குத்திரவுரையில் “உவமை
யும் மெய்ப்பாடும் பொருள்களை அறிவிப்பனவாகி அவை வேறு
வேறு பொருள் அறிவித்தவின் ஒத்துவேறுடையன வாயினுஞ்
சிறுபான்மை மயங்கியும் வருமென்றற்கு இது கூறவேண்டிய
தென்பது” என்றும், அவ்வியல் “உவமைப்பொருளை உரைநுங்
காலை” என்ற குத்திரவுரையில் “மேல் உவமப்பொருளானே
உற்றதுரைச் செயல்வேண்டுமென்றான்” என்றும் கூறுவன.
இவற்றால் தொன்காப்பிய உவமவியல் அணியிலக்கணம் கூறப்ப
குந்ததல்ல வென்பதும், பொருள்புனப்பாடுபற்றியே எழுந்ததென்
பதும் இனிது விளங்கும், தார்க்கிகர் பொருள் நிச்சயம் செய்
வதற்கு உவமையை ஒருபிரமாணமெனக் கொண்டதுபோலத்
தொன்காப்பியர் பொருளை விளக்குவதற்கு உவமையை ஒரு கருவி
யாகக்கொண்டனர்போலும்!

சொல்லணி, பொருளணி என இருபகுதியதாகும். அணியி
லக்கணம். சொல்லணிக்கு மிறைக்கவி, சித்திரகவி என்ற வேறு
பெயர்களும் உண்டு. கோழத்திரி, மாலைமாற்று, நாகபந்தம்
முதலிய பலவும் இதில் அடங்கும். சொல்லணியினது தொகை
யும், பெயரும் ஆசிரியரைப்பற்றி வேறுபடும். அவருள் சொல்ல
ணியின்தொகை இருபது என்பர் சிலர்; முப்பத்து நான்கென்பர்
சிலர். யாப்பருங்கலமுடையார் மிறைக்கவியை யாப்பிலக்கணத்தின்
பகுதியதாக்கினர். தமிழ்த்தண்டியாசிரியர் செய்யுள்வகைகளை
அணியிலக்கணத்தின் பகுதியாக்கினர். நச்சினர்க்கினியர் “ஒற்
றொடுபுணர்ந்த” என்ற செய்யுளியற் குத்திரவுரையில்

“இனியாப்பருங்கல முதலியவற்றிற் கூறிய சித்திரகவியினைபும் ஈண்டுச்சேரக்கூறுக வெனின் யந்திரமு மந்திரமுமாய்த் தெய்வத்திற்கே யுரியவாகக் கூறும் பிறைக்கனி இப் பழப்பத்தினுள் குறுப்பும்போல வகனைத்திற்குரிய சான்றோர் செய்யுட் குறுப்பாய் வாராவென்றும் அத்திணைக்குரிய மரபு வழுவிற்பென்றுங் கருதித் தொல்காப்பியனார் கூறுமையானும் அவற்றதின்க்கணங் கூறிய ஆசிரியரும் அவற்றிற்கு இலக்கியஞ் சான்றோர் செய்யுட்களுட் காணுமையின் ‘வடவெழுத்தொரீஇய எழுத்தெழுது புணர்ந்தசொல்’ ளானன்றி வடவெழுத்தாற் பெரும் பான்மை வரச்செய்யுந் தாமே செய்து இலக்கியமாகக் காட்டினு ராதலானும் யாமும் இம்மிறைக்கனி யிலக்கணம் ஈண்டுக்கூறுமாயினும்” எனச் சித்திரகவியைப்பற்றிக் கூறினர். திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி நிகண்டு ஆதிபவற்றுள் அணிகளின் பெயரும் தொகையும் மாறுபடுவதைக் காணலாம். ஊர், பெயர், காலம் முதலிய ஒன்றும்தெரியாத அணியிலக்கணம் ஒன்றுதவிர வீர சோழியத்திற்கு முன்னர் அணியிலக்கணதால் துமிழில் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. தாழியுள்ள மந்தறைய இலக்கண தூல்களெல்லாம் அதற்குப்பின்னர்த் தோன்றியவையே.

தொல்காப்பியர் கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன் இருந்தவர் என்கொள்ளத் தகுந்த காரணங்கள் உள். அதை மறுத்துக்கூறுவோரும் சிலருள். பாணினிமுனிவர் வடமொழியில் இயற்றிய வியாகரண சூத்திரத்துக்குப் பாஷியம் எழுதிய பதஞ்சலி முனிவர் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர் என்பது சரித்திரம் வல்லார் கூற்று. தொல்காப்பிய முனிவர் பதஞ்சலிமுனிவருக்கு வெகுநூலம் முன்பிருந்தவர். முதலில் அலங்காரசாஸ்திரம் வடமொழியில் வாமனராற்செய்யப்பட்டது. அவர் பதஞ்சலிமுனிவருக்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர் என்பது பிரசித்தம். ஆதலால் தொல்காப்பியம் இயற்றப்பட்ட காலத்து வடமொழிதென்மொழி என்ற இரு மொழியிலும் அலங்காரதூல் இருந்ததில்லை என்பது தவறுகாது. வாமனருக்குப்பின்னர் வடமொழியில் அலங்காரசாஸ்திரம் செய்தவர் மம்மடப்பட்டர். தண்டிகா வியாதர்ச மியற்றியது அதற்கும் பிறகாலத்தே. இம்முறையை மாற்றிக் கூறுவோருமுள் அவரும் இம்மூவரும் பதஞ்சலிக்குப் பிந்தியவர் என்பதை மறுப்பதில்லை இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்குவார்க்குத் தொல்காப்பியர் உவமவியலை எந்த நோக்கத்துடன் இயற்றியருளிஞர் என்பது இனிதுவிளங்கும்.

செய்யுளுறுப்பு:—இனி யாப்பிலக்கணம் எனப்படுவதை ஆராய்வாம். தொல்காப்பியரின் செய்யுளியலுக்குப் பிரதியாய் இக்காலத்துப் பெரும்பாலும் கற்கப்படுவது அமிதசாகரர் இயற்றிய யாப்பருங்கலக்காரிகையே. தொல்காப்பியர் வனப்பினையும் இருபத்தாறு உறுப்புக்களையும் செய்யுளியல் முதற்குத்திரத்திற் கூறுகின்றனர். “யாப்பியல் வகையின்—ஆறு தலைவிட்ட அந்நா லேந்தும்” என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லியிருப்பது அதைக் காட்டும். யாப்பருங்கலக்காரிகையுடையார் வனப்பொடு செய்யுளுக்குப் பதினேழுறுப்புக்கொண்டனர்.

“எழுத்துப் பதின்மூன் நிரண்டசை சீர்முப்ப தேழ்தலேயைத் திழுக்கி லடிதொடை நாற்பதின் மூன்றைந்து பாவினமூன் றொழுக்கிய வண்ணங்கள் நூறென்ப தொன்பொருள் கோளிருமு வழுக்கில் விகாரம் வனப்பெட்டி யாப்பின் வகுத்தனவே”

(யாப்பருங்கலக்காரிகை.)

இவற்றில்,* தொல்காப்பியர் உறுப்பு எனக் கொண்டவை ஏழு. தலை, பாவினம், பொருள்கோள், விகாரம் என்பன அவர் செய்யுளுறுப்பு எனக் கொள்ளாதவை. “மாத்திரை பெழுத்திய லசைவகை யென” என்னும் செய்யுளியல் முதற்குத்திரவுரையில் பேராசிரியர் தனையைப் பற்றிச் சொல்லுவதாவது—“மற்று யாத் தசீரே யடியாப்பென்ற தென்னை? தனையென்பதோருறுப்புப் பிறர் வேண்டுபவாலெனின், இவருள் சீரது தொழிலை தனையெனவேண்டுப, தளைத்தலிற் றனையாதலானும் வேறு பொருளெனவேண்டாரென்பது; என்றார்க்கு அசையின்னிச் சீருமில்லை. சீரின்றி அடியுமில்லையாம்பிறவெனின், அற்றன்று, உறுப்பும் உறுப்பு டைச்செய்யுளும்போல அவை கொள்ளப்படும்; தனையென வேறென்றின் மையான்,.....” என்பது. நச்சினார்க்கினியர் சொல்வது,—“இவ்வாசிரியர் தனையை உறுப்பாகக்கொள்ளாதது என்னையெனின்:—தனையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்களின் ஓசையைத்தட்டு இருசீரினைந்ததாகும்; அவ்வாறினைந்த இருசீரினையும் ஆசிரியரெல்லாம் இருசீர்க்குறையடியென அடியாகவே வகுத்துக்கொண்டாராதலின், தனையென வேறொருறுப்பின் றும் * * * *” என்பது. இனத்தைப்பற்றித் தனியே எழுதுவதால் ஈண்டு ஒன்றும் விவரிக்கவில்லை. தொல்காப்பியர் பொருளையும் பொருள் கோளையும் வெவ்வேறுகக்கொண்டு பொருள்கோளைச் சொல்லுகாதத்தின் பார்ப்புத்தினர், “நிரனிறை சுண்ணம் அடியறி மொழிமாற்று - அவை.

நான் கென்ப மொழிபுண ரியல்பே” என்னும் எச்சவியல் எட்டாஞ்சூத்திரம் இதை விளக்கும். விகாரத்தை எழுத்ததிகாரத்தின்பாற்படுத்தினர். விகாரத்தைச் செய்யுளுறுப்பென்றல் பொருந்தாதென்பது அவர் கொள்கைபோலும்! யாப்பருங்கலக்காரிகையுடையார் விகாரத்தோடு வகையுளி, வாழ்த்து, வசை, குறிப்பிசை முதலியவற்றையும் கூட்டிக்கூறினர். வகையுளி என்பது சீரலகிடுவதில் ஒரு பேதம். அது சீரின்பாலடங்கும். வாழ்த்து வசை குறிப்பிசையென்பன தொல்காப்பியர் செய்யுளுறுப்பெனக்கொண்ட பொருளில் அடங்கும். வனப்பு என்று காரிகையுடையார் கூறுவது பாவின்பால் அடங்குமென்னலாம். இவைகளைத் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலிற் சொல்லுகின்றனர். ஆயினும் உறுப்பெனக் கொள்ளவில்லை. காரிகையுடையார் தொல்காப்பியரோடொப்ப உறுப்பெனக் கொண்டவைகளிலும் வேறுபாடு காணப்படும். உதாரண வாய்பாட்டால் நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு என நான்கைக்கொண்டனர். பிற்காலத்தார் பலர் நேர் நிரை யென்னும் இரண்டையேகொண்டனர்.

இனி, செய்யுளுறுப்பெனப்படும் பாவினத்தை ஆராய்வாம். செய்யுள் என்பது பாச்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், நூற்செய்யுள் என மூவகைப்படும். தொல்காப்பியர் பாச்செய்யுள் என்றது அகவற்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா கலிப்பா என்பனவாம். தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னும் இனம் அதில் அடங்காது எனக்கொண்டனர். பேராசிரியர் “அவ்வியலல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்” (செய்-அசு) என்னுஞ் சூத்திரவுரையில் “அல்லது உம் மாணுக்கன் இதன் முதலால் செய்த ஆசிரியன் பண்ணுந் திறனும் பகுத்தானைக் கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமாகப் பகுத்தான்கொல் என்று ஐயுறுமைவிலக்கி இயல்நூலுள் அவ்வாறு கூறிற்றிலன் எனச் சொல்லினான்” என்றும் “அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே” (செய்-நுநு) என்னுஞ்சூத்திரவுரையில் தலையிடைக்கடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும் நாற்சீடியான்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பா சிறுவாவிறற்றெனக் கொள்க” என்றும் எழுதியிருப்பது ‘அகத்தியர் தொல்காப்பியர் இருவார்க்கும் இனம் உடன்பாடன்று’ என்றுகொள்வது அவரதுகொள்கை என்பதைக் காட்டும். நச்சினர்க்கினியர் “இழுமென் மொழியான் விழுமியது நுவலினும்” (செய்-உநஅ) என்னும் சூத்திரவுரையில், “சிந்தாமணி” முதலியன பாவிற்கெனமாகியுதறையும் விருத்த

மும் பற்றிச்செய்தனவென்பார்க்கு அப்புலவர் செய்யுட்செய்கின்றகாலத் திற்குநூல் தொல்காப்பியமாயவாறும், அவர் இனம் கொள்ளாதவாறும், அவ்வினங்கள்தாம் இலக்கணக் குறைபாடுடையவாறும் கொச்சகம்போற் றெற்பின்மையும் முன்னர்விளங்கக் கூறியவற்றைக்கொண்டும் பின்பு செய்தநூல்கள் முன்புசெய்தசெய்யுட்டு விதியாகாதவாறுங்கொண்டு மறுக்க. பின்னோர் தாம்செய்த நூல்கட்கு அவை உதாரணமாகக்காட் டீவின் அச்செய்யுள் அந்நூல்கட்கு முன்னுபவாறும் உணர்க. இனித் தொல்காப்பியனரை யொழிந்த ஆசிரியர் பதினொருவருட் சிலர் இனமும் கொண்டார். அதுபற்றி யாப்பருங்கலம் முதலியவற்றினும் இனம் கொண்டார் என்பார்க்கு அவர்கள் அகத்தியனார்க்கு மாறாக நூல்செய்தவ ராவர். அவை வழிநூலெனப்படாவென்று மறுக்க" என்றும், "அவ் வியல் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்" (செய்-அசு) என்னும் சூத்திர வுரையில் "ஆங்கு" என்றது அகத்தியனை. * * *. முத்தனூலாசிரியர் இசைக்குப் பண்ணுந் திறனும் பகுத்தாற்போல, இயற்குப் பாவும் இன மும் பகுத்தார்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குவதூஉ மாம். இவர் கருத் தால் சான்றோரும் இனம் கொள்ளராயினார்" என்றும், சீவகசிந்தாமணி "மூவா முதலா வுலகமொருமூன்றுமேத்த" என்னும் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள் உரையில், "இனி இத்தொடர்நிலைச்செய்யுளை இனமென்ப. அந்நூல்கள் இனமென்று காட்டிய உதாரணங்கள் தாம் அவர் சேர்த்த அவ்வப்பாக்கட்கே இனமாகாது ஒழிந்தபாக்கட்கும் இனமாதற்கு ஏற்ற லானும், துறையை விருத்தமாகவும் தாழிசையை விருத்தமாகவும் ஒது தற்கு அவை ஏற்றமையானும் "மூவாமுதலா" என்னுங்கவிமுதலியன தாழம்பட்ட ஓசையான் விருத்தமாயும், சீவரையறையானும் மிகத் துள்ளிய ஓசையானுந் துறையாகியும் கிடத்தலின் இதனை விருத்தக் கலித்துறையெனல்வேண்டும்; அது கூறவே துறையும் விருத்தமும் எனப் பகுத்தோதிய இலக்கணம் நிரம்பாதாமாகலானும் இனம் என்றல் பொருத்தரின்று. இச்செய்யுட்களின் ஓரை வேற்றுமையும் மிக்கும் குறைந்தும்வருவனவுங் கலிக்கே யேற்றலின் கொச்சகமென்றடங்கின" என்றும் எழுதியிருப்பது அவர்கொள்கையும் போசிரியர் கொள்கையோ டேர்த்ததே என்பதைக்காட்டும். "தாவின ருகித் தாழிசை பெற்றும்" (செய்-கசு) என்னும் சூத்திர வுரையிற் போசிரியர் நச்சினார்க்கினிய ரிருவரும் இனம் கோடற்குரியதன்றென்று விரிவாய் எழுதியிருக்கின்ற னர். இன்னும் பல இடங்களிலும் எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

அவர்கள் சொன்னதற்கு மாறாய் உரையாசிரியர் எனப் பெயர்பெற்ற இளம்பூரணர் இனத்தைப்பொப்புக்கொண்டு தொல்காப்பியர் சூத்திரம் செய்திருப்பதாய்ச் சொல்வர். “பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்- பாட்டி. நியல பண்ணத்தி யியல்பே (கஅ0) “அதுவே தானும் பிசி யெடு மாணும்” (கஅக) “அடிநிமிர் கிளவி யீரா ராகும்” (கஅஉ) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரங்களின் உரையில், பின்கண்டவாறு எழுதியிருக்கின்றனர். அது “பண்ணத்தி பகுதிபடுமாறுணர்த்துதல் துதலிற்று. பண்ணத்தி எனினும் பாவினம் எனினும் ஒக்கும் * * * இதனாற் சொல்லியது இருசீரடிமுதலிய எல்லா அடிகளாலும் மூவாடிச் சிறுமையாக ஏறிவரும் பாவினம் என்றவாறும். பன்னிரண்டாவன: ஆசிரியம், வஞ்சி வெண்பா கலியெண்ச் சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவினோடு தாழிசை துறை விருத்தமென்னும் மூன்றினத்தையு முறழப் பன்னிரண்டாம். அவற்றுள், தாழிசையாவது: ஆசிரியத்தாழிசை, வஞ்சித் தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசை என நான்காம். துறையாவது: ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டுறை, கலித்துறை என நான்காம். விருத்தமாவது: ஆசிரியவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் என நான்காம்” என்பது. இச்சூத்திரங்கட்கு நச்சி னுர்க்கினியர் உரை கிடைத்திலது. பேராசிரியர் இளம்பூரணர்க்கு முற்றும் மாறாய் எழுதுகின்றனர். பண்ணத்தி என்பதைப் பாவினம் என்று பொருள்படுமென்று அவர் கொள்ளவில்லை. காக்கைராடினியர் அவநயர் முதலிய சிலர் இனத்துக்கு இலக்கணநூல் அமைத்தனரேனும், அக்காலத்துச் சான்றோர் ஒருவரும் இனம் இயற்றியதாகத்தேரியவில்லை. இப்பொழுதுள்ள சங்கச்செய்யுட்களில் இனத்தைக் காண்கிலோம். பிற்காலத்தார் இயற்றியன பெரும்பான்மை இனங்களே. கம்பராமாயணம் வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் பெரியபுராணம் முதலிய புராணங்கள் காவியங்கள் முதலியன இனங்களால் ஆயவை. சங்கத்திறுதிக்காலத்துக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னரே இனம் தோன்றின. அவ்வாறுதோன்றியவற்றில் மிகப்பழையன தேவாரமும் நாலாயிரப்பிரபந்தமும். சங்ககாலத்தில் மருந்துக்கும் அகப்படாத இனம் இக்காலத்துத் தமிழ் இலக்கியங்களில் நிறைந்திருக்கிறது. சங்ககாலத்துக்குப்பின்னர் யாப்பிலக்கணநூல் எழுதிய அனவரும் இனம் கொண்டனர். அவர் நூலெழுதியகாலத்திருந்த இலக்கியத்தை நோக்கிப்போலும்.-சிலர் தாம் செய்த இலக்கணநூலை இனத்திலலமடத்தனர். இவை காலத்தினம்கிமை.

ஓசை:—அடி, கட்டளையடியென்றும் சீர்வகையடியென்றும் இரண்டாம். எழுத்தைக் கணக்கிடுவதனாலாகும் அடி கட்டளையடி. சீரைக் கணக்கிடுவதனாலாகும் அடி சீர்வகையடி. செய்யுளியலில் “நாலெழுத்தாதி யாக ஆறெழுத்—தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப” (நக) முதலிய சூத்திரங்கள் கட்டளையடியைச் சொல்லுவன. சான்றோர் முற்காலத்துக் கட்டளையடியாற் செய்யுள் இயற்றினர். பிற்காலத்து அது மாறியது. “ஆங்கனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே” (செய்-நக) என்னும் சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர் “இந்தூல் செய்தகாலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டளையடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதும்” என்றும் நச்சினார்க்கினியர் “இந்தூல் செய்தகாலத்தில், தலைச் சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் கட்டளையடிபயின்றுவரச் செய்யுள்செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதும்.—பின்பு கடைச்சங்கத்தாருக்கு அஃது அரிதாதலின், சீர்வகையடியிலச் செய்யுள்செய்தாரென்றுணர்க” என்றும் எழுதியிருப்பது இதை விளக்கும். கட்டளைக்கலித்துறை என்னும் பெயர் கலிப்பாவிலுமுடைய துறைக்குவாய்ந்தது அதனடியிலுள்ள எழுத்தைக்கணக்கிடுவதனால் அறியப்படும். கட்டளையடிபயின்ற காலத்துச் சீர் பபிலவிலையாதலால், தளையென்று அக்காலத்துக் கொண்டனர் என்பதற்கில்லை. இங்கு, பாவகையை எவ்வாறு அறிந்தனர் என்னும் வினா எழும். ஓசையைக்கொண்டு என்பது ஆதற்கு விடையாம். ஓசையாவது என்ன வெனில்? “மாத்திரையெழுத்தியலசைவகையென” என்னுஞ் செய்யுளிடல் முதற்சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர் “பாவென்பது சேட்டபுலத்திருந்தகாலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லும் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்னசெய்யுள் என்று உணர்த்தற்கேதுவாகிப் பார்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை” என்றும், நச்சினார்க்கினியர் பாவென்றது இவ்வுறுப்புக்களையுடைத்தாய்ச் சேட்டபுலத்திருந்து சொல்லும் பொருளுந் தெரியாமல் ஒருவன் கூறியவழியும் இஃது என்ன செய்யுள் என்று அறிவதற்கேதுவாகிப் பார்துபடச்செய்வதோர் ஓசையை” என்றும் எழுதியிருப்பது ஓசை இன்னதென்பதை விளக்கும். எழுத்தும் சொல்லும் தெரியாமல் என்று ஈண்டுக்கூறியது சீரும் தளையும் அறியக்கூடாமையைச் சுட்டும்; சீரை அறிந்தாலன்றித் தளை

யைப் பெருமையால்.— இதனால், தனை வேறு; ஓசை வேறு; ஒன்று பிறிதொன்றாகாது என்பது வெளி. அவ்வோசை அகவலோசை, செப்பலோசை, துள்ளலோசை, தூங்கலோசை என நான்காய் விரியும். இவ்வோசையை விகற்பிப்பது எளிதன்றென்பது போசிரியர் ஓசையைப்பற்றிச்சொல்லுமிடத்து “இன்னோரன்ன பிறவும் பெரிதும் எஃகு செவியும் துண்ணுணர்வு முடையார்க்கன்றி யுணரலாகா” என்றும், நச்சினூர்க்கனியர் “இவ்வாறே பிறவும் வகுத்துணர்த்துதல் அத்துறை போயினூர்க்கே தெரிவதாம்” என்றும், யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையார் “செப்பலிசையனவெண்பா” என்னும் சூத்திரவுரையில் “இவ்வோசை விகற்பமெல்லாம் வல்லார்வாய்க் கேட்பினல்லது காட்டலாகாவென்றறிக” என்றும், வீரசோழியவுரையுடையார் “நெடிலநான்கவை” (யாப்பு-கஅ) என்னும் செய்யுள் உரையில் ஒரிடத்து “ஓசையாவது செவிப்புலனே கருவியாக அறிவதென்பது எல்லார்க்கும் உடம்பாடாதலாம்” என்றும், வேறொரிடத்தில், “அன்றியும் வடதூற்புலவர்க்கு ஓசையூட்டுகவென்ப தில்லைபெனக்கொள்க.—மேலும் அவர் பயில்வார்க் கரிதாக னூலைப் பெருக் குவதுஞ்செய்து அப்பெருமையில் யாப்புக்களையடக்கமாட்டாதே மிக் குங் குறைந்தும்வரினும் ஒருபுடையொப்புமைநோக்கி யொழிந்தவுங் கொளல் என்று சூத்திரஞ்செய்தமைபாலே யடங்கவுஞ் செய்திற்றிலர்; பயில்வார்க் கெளிதாகச்சுருங்கவுஞ் செய்திற்றிலர்; யாப்பதிகாரத்தினாற் பயனும் செய்யுளுக்கு ஒரு பெரிய ஏதுவேயாதலால், குற்றம் என்க” என்றும் சொல்லியிருப்பதனால் விளங்கும். இக்காலத்தார் பலர் தனையைக் கருவியாகக்கொண்டு பாக்களை விகற்பிக்கின்றனர்; அவர் வட மொழிவழக்கையும் பின்கண்ட சூத்திரங்களையும் தமக் காதாரமென்போர்? சூத்திரங்கள்:—

“வெண்சீர் வெண்டளை யான்வரும் யாப்பை
ஏந்திசைச் செப்பல் என்மனார் புலவர்”

“இயற்சீர் வெண்டளை யான்வரும் யாப்பைத்
தூங்கிசைச் செப்ப லென்மனார் புலவர்”

“வெண்சீ ரொன்றலு மியற்சீர் விகற்பமும்
ஒன்றியபாட்டே யொழுகிசைச் செப்பல்”

“நேர்நே ரியற்றளை யான்வரு மகவலும்
கிரைகிரை யியற்றளை யான்வரு மகவலும்

ஆயிரு தனையுமொத் தாகிய அகவலும்
வந்தல் துங்கல் ஒழுகல் என்றா
வாய்ந்த நிரனிறை யாகு மென்ப”

“வெண்டனே தன்றனே யென்றிரு தன்மையின்
வெண்பா இயலது வெண்கலி யாகும்”

என்பவை போல்வன.

ஒசைக்கும் தளைக்குமுள்ள வேறுபாட்டைப் பேராசிரியர் நச்சி
னார்க்கினியர் இருவரும் “அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி”
(செய்-சுக) என்னும் சூத்திரவுரையில் விரிவாய்க் காட்டியுள்ளார். இளம்
பூரணரும் “அவ்வியல் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்” (செய்-அசு)
என்னும் சூத்திரவுரையில் அதை வரைந்திருக்கின்றனர். நூல்
என்னும் அடுத்த தலைப்பின்கீழ் அதை எழுதியிருக்கின்றேன். மேற்
சொல்லியவற்றால் ஒசையுணர்வினது இன்றியமையாமையும், அவ்வுணர்
வில்லாதார் தனையழிவைக்கொண்டு ஒசையுணர்வின் இன்மையை நிரப்ப
முயல்வதும் புலனாகும்.

நூல்:—தொல்காப்பியர்காலத்து நூல் என்னும் சொல் உணர்த்
திய பொருளுக்கும் இக்காலத்து அது உணர்த்தும் பொருளுக்கும்
வேறுபாடு பெரிது. ஆசிரியர் மரபியலில் நூலுக்கு இலக்கணம் கூறிய
சூத்திரம் பின்வருமாறுள்ளது. அதி,

“ஒத்த சூத்திர முரைப்பிற் காண்டிகை
மெய்ப்படக் கிளந்த வகைய தாகி
யீரைங் குற்றமு மின்றி நேரிதின்
முப்பத் திருவகை யுத்தியொடு புணரின்
நூலென மொழிப நுணங்குமொழிப் புலவர்”

என்பது, பேராசிரியர் இச்சூத்திரவுரையில், “சூத்திரமும் காண்டிகை
யும் உரையும் என மூன்றும் அவற்றோடு குற்றமின்மையும் உத்திவகை
யுங் கூட்ட நூலிலக்கணம் ஐந்தாயின” என்று எழுதியிருப்பதும் இதை
விளக்கும். அடியிற் கண்ட செய்யுளியற்சூத்திரங்களும் ஈண்டுக்
கவனிக்கத்தக்கன.

“அவற்றுள், நூலெனப் படுவது தவலங் காலை
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்

தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் நகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே” (க௯௭)

“அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே” (க௯௮)

“ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானும்
இனமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானும்
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்
றாக்னை மரபி னியிலு மென்ப” (க௯௯)

மேற்கண்டவற்றிற் சூத்திரத்தானாயது நூலென விளங்கும். “மேற்கிளந்தெடுத்த” (௭௦) என்னும் மரபியற்சூத்திரவுரையில், “பல சூத்திரந்தொடர்ந்து நூலாகி” என்று பேராசிரியர் எழுதியிருப்பது இதனை வற்புறுத்தும். “பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே-யங்கதம் முதசொல்லல்வேழ நிலத்தும்” (௭௯) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில் நச்சினுர்க்கினியர் “பாட்டுச்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், நூற்செய்யுள் எனத் தமிழ்நாட்டார் வழங்கியவாறே பெயர்பெறும்” என்று எழுதியிருப்பது பாச்செய்யுள்வேறு நூற்செய்யுள்வேறு என்பதைக் காட்டும். நூற்செய்யுள் என்று சொல்லப்படுவது சூத்திரம். பாச்செய்யுளுக்கு ஓசையுண்டு. உரைச்செய்யுள் நூற்செய்யுள்கட்கு ஓசையில்லை. “பாட்டிடைவைத்த குறிப்பினும்” (௭௭௩) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில், பேராசிரியர், “சூத்திரம் பாட்டெனப்படாவோ எனின், பாட; பாட்டும் நூலும் உரையும் என வேறேதினமையின்” என்றும், நச்சினுர்க்கினியர், “சூத்திரம் பாட்டெனப்படா; பாட்டும் உரையும் நூலுமென வேறேதலின்” என்றும் எழுதியிருப்பது சூத்திரத்தினாயது நூலென்பதையும், சூத்திரம் பாவினின்றும்வேறு என்பதையும் விளக்கும். “சிதைவெனப் படுபவை” (௯௮) என்னும் மரபியற்சூத்திரவுரையில், “சூத்திரச்செய்யுள்” என்றும், “ஒத்தகாட்சி” (௯௯) என்னும் அவ்வியற்சூத்திரவுரையில், “இவையும் நூற்கண்ணன்றி யொழிந்த செய்யுட்கு வருங்கால் விலக்கப்படுதலும்” என்றும் பேராசிரியர் கூறியிருப்பதும் இவ்வேறுபாட்டைக் காட்டும். “அவ்வியல்பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்” (௮௬) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில் இளம்பூரணர் எழுதியிருப்பது ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது. அது,

மேற்சொல்லப்பட்ட ஓசைவகையால்லது பாட்டாங்குக் கூறா என்றவாறுபிற்று. பாட்டாங்குக்கறலாவது ஓசையொழிந்து சீருந் தோயும் படக்கறல். அவ்வாறு சொல்லுங்கால் பாட்டாங்காகாதென்பதாலும், அடியுந் தொடையும் பெற்றுவந்ததாரினும் நூலின்பாற்பிதல் உரையின்பாற்பிதல் என்பதாலுங் கூறியவாறும். அது வருமாறு:—

“ஐவகை யடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்
எழுபது வகையின் வருவில வாகி
யதுதூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே” (செய்--நூ)

“என்பது ஆசிரியப்பாவிற்குரிய இலக்கணமுடைத்தாரினும் ஓசையின் மையான் ஆசிரிய மெனப்படாது நூலெனப்படுமென்று கொள்க” என்பது. மேலும், இவரே “பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினும்” (காட) என்னும் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில், “பல சொற்றொடர்ந்து பொருள்காட்டுவனவற்றுள் ஓசை தழீஇயவற்றைப் பாட்டென்றார். ஓசையின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது நன்னூலெனப்பட்டது. அவ்வகையின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது நூலெனப்பட்டது” என்று எழுதியிருப்பது இதை நன்குவிளக்கும். பிற்காலத்து நன்னூலாரும், “நூலி னியல்பே நுவலின்” என்னும் சூத்திரத்தில், தொல்காப்பியர் சொன்னதைத் தழுவியே நூலுக்கு இலக்கணம் கூறினர். அச்சூத்திரத்தில், “சூத்திரங் காண்டிகை விருத்தி யாகும்” என்னுஞ் சொற்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை, இலக்கணவிளக்கநூலுடையாரும், “நூலெனப் படுவது நுவலுங்காலை” (காட) என்னும் பாட்டியற்சூத்திரத்தில், தொல்காப்பியரைத் தழுவி நூலிலக்கணஞ் சொல்லப்புகுந்து, அச்சூத்திரத்தில் “ஒருபொருணுதலிய சூத்திரத்தானும்” என்று சொல்லியிருப்பது மேற்சொல்லியதை வற்புறுத்தும். மேலும் அவரே, அவ்வியல் “எஞ்சிய இலக்கண மெல்லாஞ் சொல்லின்” என்னும் முதற் சூத்திரத்தில், “பாட்டினியலும் நூலினியலும்” என வேறுபடுத்திக்காட்டி நூலுக்கும் பாட்டுக்கும் வெவ்வேறாக இலக்கணமும் அமைத்தனர். மயிலைநாதருள்ளிட்ட சில உரையாசிரியர்கள் பாரதம், நாலடிநானூறு, களவியல், சிந்தாமணி, சூளாமணி போல்வனவற்றை அகத்தியம் தொல்காப்பியத்தோடொப்ப நூல் என்றனர், நச்சினூர்க்கினியர் சிந்தாமணி

போல்வனவற்றைத் தொடர்நிலைச்செய்யுளென்பரேயன்றி நூலென்றார். உரையாசிரியர் பலர் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கம் இவற்றிற்குநூல் அகத்தியமூர் தொல்காப்பியமும் என்று சூத்திரத்தானுவற்றைச் சொல்லிப் பாச்செய்யுளின் வேறுபடுத்தியே கூறுகின்றனர். களவிய லுரையுடையாரும் அடியார்க்குநல்லாரும் இவ்வகுப்பினர். கிரந்தம் என்னும் வடசொல்லைப் புத்தகம் என்னும் பொருளில் உபயோகப்படுத் துவது போல நூல் என்னும் சொல்லை இக்காலத்துத் தமிழர் உபயோ கிக்கின்றனர். ஓசையோடுகூடிய வஞ்சிப்பா, கலிப்பா; தனிநிலைச்செய் புட்கள் முதலியவற்றையும், ஓசை பெறாத முப்பத்திரண்டு பதுமைக் கதை மதனகாமரானுகதைபோன்ற உரைநடைகளையும் இக்காலத் தார் நூல் என்கின்றனர். தொல்காப்பியர் முதலான, வழிநூல் என நூல் இரண்டுவகைய தென்றனர். பிற்காலத்தார் அவ்விரண்டனோடு புடைநூல் அல்லது சார்புநூல் என ஒன்றைக்கூட்டி நூல் மூன்று வகையதென்றனர்.

பாட்டியல்:—சங்ககாலத்து அகத்தியர் பாட்டியல், பரண்பாட்டி யல், பன்னிருபாட்டியல் முதலிய பாட்டியல்தூல்கள் இருந்தன என்பர். பன்னிருபாட்டியல் இப்பொழுதுளது. நவநீதப்பாட்டியல் என்றும் ஒரு நூலுளது. பிற்காலத்து வெண்பாப்பாட்டியல், சிதம்பரப்பாட்டி யல், வரையறுத்தபாட்டியல் இலக்கணவிளக்கப்பாட்டியல் போன்ற நூல் கள் உண்டாயின. பன்னிருபாட்டியலிற் சாதகம் என்னும் பாட்டைச் சொல்லுமிடத்து,

“தோற்றிய சாதகஞ் சாற்றுங் காலைப்

பற்றிய கலியுகத் துற்ற யாண்டிற்

நிருந்திய சகாத்தமு மாண்டும் பொருந்திய

ஞாயிறும் பக்கமும் மேய வாரமும்

இராசியு மன்னுற மொழிதற் குரிய”

என்னுஞ் சூத்திரம் காணப்படுகிறது. சகாத்தத்தைச்சொல்லியிருப்பது சாவிவாகனசகாத்தமாயிருத்தல்வேண்டும். தமிழ்நாட்டில் வேறுசகாத் தம் வழக்கிலிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால் கி. பி. -78-ம் ஆண்டுக்குப்பிறகு இந்நூல் இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். இதை

இயற்றியோர் சங்கப்புலவரில் பாணர், சீத்தலையார், அவிநயனார், கல்லாடனார், பொய்கையார் முதலியோராதலால், இஃது, சங்கத்திறுதிக்காலமாகிய கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்குமுந்தி இயற்றப்பட்டிருந்தல்வேண்டும். வெண்பாப்பாட்டியல் நேமிநாதராலியற்றப்பட்டது. இப்புத்தகத்தைப்பற்றிப் பிற்பாகம் மூன்றாங்காலப்பகுதியிற் சொல்லியிருப்பதைப்பார்க்க. சிதம்பரப்பாட்டியலுடையார்சரித்திரத்தை நாலாங்காலப்பகுதியிற் பார்க்க. இலக்கணவிளக்கமுடையார்சரித்திரமும் அப்பகுதியினதே. பலவகைப்பாட்டுக்களின் இலக்கணங்கூறும் நூல் பாட்டியல் எனப்படும். சங்ககாலத்திருந்த பாட்டின்விகற்பங்களுக்கும் பிற்காலத்துப் பாட்டுவிகற்பங்களுக்கும் பல வேறுபாடுகள் உள. பன்னிரு பாட்டியல் முதல் ஒவ்வொரு பாட்டியலிலுமுள்ள விகற்பங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பதனால் அவை விளங்கும். வேறுபாடுகளிற் சிலவற்றையே ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். பன்னிருபாட்டியலிற் பெருங்காப்பியம் காப்பியம் என்னும் பெயர்கள் காணக்கிடையா. இக்காலத்துப் பன்னிரு பாட்டியற்பதிப்பில் ஒருமூலையில் காப்பியம் என்னும்சொல் காணப்படுகிறது. அடியார்க்குநல்லார் நச்சினார்க்கினியர் இருவரும் அச்சொல் அதிற் காணப்படிற் குறிப்பிட்டிருப்பரென்பது திண்ணம். தொடர்நிலைச்செய்யுள் என்னும் பெயர் உளது. பன்னிருபாட்டியலில் அதற்குச் சொல்லியிருக்கும் இலக்கணத்திற்கும் பிற்காலத்துப் பாட்டியல்களிற் காணப்படும் இலக்கணத்திற்கும் சில பேதங்கள் உள. பிற்காலத்தார் தொடர்நிலைச் செய்யுளைப் பெருங்காப்பியம் காப்பியமெனப் பிரித்தனர். •சிலர் தொடர்நிலைச்செய்யுள் என்னும் பெயரையே சொல்லாது பெருங்காப்பியம் காப்பியம் இவற்றுக்கு இலக்கணங்கூறினர். சிலப்பதிகாரத்திற்குக் காவியம் என்னும் பெயரிட்டு நியாயம் எழுதினர் அடியார்க்குநல்லார். அதை மறுத்து எழுதினர் நச்சினார்க்கினியர். நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணி சிலப்பதிகாரம்போல்வனவற்றைத் தொடர்நிலைச்செய்யுள் என்பர். காப்பியம் அல்லது பெருங்காப்பிய மென்றார். புராணமென்பது இக்காலத்துச் சொல்லப்படுரியல்பிற் சங்ககாலத்தி லிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. பன்னிருபாட்டியலில் அப்பெயர் இல்லை. சிதம்பரப்பாட்டியலில் உளது. இலக்கணவிளக்கநூலுடையார் பாட்டின்விகற்பங்களைத் தொடர்நிலைச்செய்யுள்; தனிநிலைச்செய்யுளின்விகற்பங்களாயமைத்து இலக்கணம் கூறினர். அவர், அணியியலில் “அவற்றுட்-பெருங்காப்பியமே காப்பியமென்றாங்கிரண்டா வியலும் பொருட்டொடர் நிலையே”(அ)என்று குத்திரித்திருப்.

பதை நோக்கப் பன்னிருபாட்டியலிற்செல்லிய பாட்டின்விகற்பங்க ளெல்லாம் பெருங்காப்பியம் காப்பிய மென்பதில் அடங்குமென்பது அவர்களுத்தென விளங்கும். பிற்காலத்தார் பாட்டின்விகற்பத்தைப் பிரபந்தமென்றனர். அவ்விகற்பத்தைப் பெருக்கி 96 என விரிப்பர். நாலாயிரப்பிரபந்தத்துக்கு அப்பெயர்வாய்ந்தது பிற்காலத்துவழக்குப் பற்றிப்போலும். சங்ககாலத்துச்செய்யுளுக்குக் காப்பியம், பிரபந்தம் என்னும் பெயர் அக்காலத்து வழங்கியதாகத் தெரியவில்லை.

செய்யுளியல் பொருளதிகாரத்தின்பாற்படுவதேன்? தொல்காப் பியர் செய்யுளுறுப்பு முப்பத்துநான்கில், பொருள் ஒன்று என்றனர். செய்யுளுறுப்பென அவர் கூறிய எட்டுவனப்படும் பொரு ளன்றோ? “மாத்திரை யெழுத்திய லசைவகை யெனாஅ” என்னும் முதற்குத்திரவுரையில் பேராசிரியர் “மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண் டோதினார் செய்யுள் யாண்டோதுப எனின், அறியாது கடாயினாய், உறுப்பென்பன உறுப்புடைப்பொருளின் வேறென்பபடா; பொரு ளெனப்படுவன உறுப்பே; அவற்றீட்டத்தினை முதலென வழங்குப வாடலான் உறுப்பினையே சொல்லியொழிந்தார்” என்று கூறியவற்றால், செய்யுளுறுப்பெல்லாம் பொருள் என்பதும் உறுப்பும் உறுப்புடைப் பொருளாகிய செய்யுளும் வேறெனப்படாவென்பதும் விளங்கும். பொ ருளோ உறுப்பாயுடையதற்கு இலக்கணங் கூறுமிடம் பொருளதிகாரத் தைத் தவிர்த்து வேறு யாதாயிருத்தல் இயல்புடைத்தாம். வாழ்த்து வசை முதலியபொருள்கள் இன்னின்னபாவில் அமைக்கப்படவேண்டு மென்று விதிப்பதற்குப் பொருளதிகாரமே இடமன்றோ? இலக்கண விளக்கநூலுடையாரும் “பொருட்கிடஞ் செய்யு ளாதலி னதனைத்— தெரிப்பது மதனது திறனெனல் வையார்” (ஆணி-2) என்றதும் இக்கருத்தேபற்றி எனக் கொள்க.

இச்செய்யுளியலில் வேறுபாடு பலவுளவேனும் ஈண்டுச்சிலவற்றையே காட்டினேன்.

இதாநிற்க, முற்காலத்தார் நிகழ்ந்த சரித்திரங்களைத் தாம் அறிந்த வாறு கூறினார். பிற்காலத்தார் அவற்றைத் திரித்தும் பெருக்கியும் குறைத்தும் கூறுவர். முற்காலத்துச் செய்யுட்களில் தன்மையணி

அல்லது சுபாவோத்தியலங்காரம் என்னும் பொருள்கள் பெருகிக் கிடக்கின்றன. பிற்காலத்தார் செய்யுட்களில் அதிசயோத்தியின்பெருக்கத் தையே பார்க்கலாம்.

பொருளிலக்கணம்:-உரையாசிரியரெனப்படும் இளம்பூரணர் கொள்கையைத் தழுவி இதை எழுதுகின்றேன். பொருள் என்பது சொல்லினாலுணரப்பட்டது என முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். சாதாரணமாய் உலகத்திற் பொருள் என்பதை உருவப்பொருள் எனக் கொள்ளுகிறார்கள். ஈண்டுப் பொருள் என்பது அது மட்டுமன்று. வினையையும் பண்பையும் உணர்த்தும். அப்பொருள் முதல் கரு உரி என மூவகைப்படும். முதற்பொருள் நிலனும் காலமும் என இரு வகைப்படும். நிலன் என்பது இடம். காலம் இடம் என்பவற்றை ஆங்கிலேயர் டைம் அண்டு ஸ்பேஸ் என்பர். இவ்விரண்டின் தோற்றமும் ஈறும் மனத்திற் கெட்டாதனவாம். முதலிற் காலத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். நமக்குமுன் தோன்றியவர் யாவர்? அவர்க்குமுன் யாவர்? அவர்க்குமுன் யாவர்? என நெடுக விசாரித்துக்கொண்டுபோனால் இந்த உலகம் உற்பத்தியானக:லத்தை யெட்டியதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். உலக உற்பத்திக்குமுன் இருந்ததென்ன? அதற்குமுன் இருந்ததென்ன? அதற்குமுன் இருந்ததென்ன? என்று விசாரித்துக் கொண்டுபோனால் முடிவு ஏற்படாது. காலத்தின்தோற்றம் நம் மனத்திற் கெட்டாததெனத்தெரியும். அவ்வாறே நமக்குப் பிற்காலத்து இருக்கப்போவதென்ன? அதற்குப்பிறகு இருக்கப்போவதென்ன? அதற்குப்பிறகு என்ன? என நெடுக விசாரித்துக்கொண்டுபோனால் முடிவு ஏற்படாது. காலத்தின் ஈறும் மனத்திற்கெட்டாததெனத் தெரியும். இடத்தையும் இதுபோலவே நாபிருக்குமிடத்திலிருந்து ஒவ்வொருபக்கத்திலும் அப்பாலுள்ளது என்ன? அதற்கப்பால் என்ன? அதற்கப்பால் என்ன? என நெடுகவிசாரித்துக்கொண்டுபோனால் அதற்கும் தோற்றமும் ஈறும் மனத்திற்கெட்டாததெனத் தெரியும். ஏனைய இரண்பொருளும் முதற்பொருளின் றோன்றுவனவாம். காலத்திலும் இடத்திலும் தோன்றாத பொருள் இல்லை. தோற்றமும் ஈறும் அறியவொண்ணாத பொருளுக்கு இலக்கணம் சொல்ல இயலாதாகையால், தொல்காப்பியர் இடத்திற்குத் தமிழ்நாட்டையும் காலத்துக்கு ஒருநாண்டையும் எடுத்துக்கொண்டு

இலக்கணம் கூறினர். விசாலித்துப் பார்த்திடத்தையுடைய இந்த வுலகத்தின் ஒருபகுதியாகிய தமிழ்நாட்டிற்குச்சொன்ன இலக்கணமே மற்றப் பகுதிகளுக்கும் பெரும்பாலும் பொருந்தும். அவ்வாறே ஒருபாண்டிக்குச் சொன்னது பிறகாலத்துக்குமாம். கருப்பொருளாவது இடத்தினும் காலத்தினும் தோன்றும்பொருள். அவை, “தெய்வ முணுவே மாமரம் புட்பறை-செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ-அவ்வகை பிறவுங் கருவென் மொழிப்” (தொல். பொருள் அகத்-கஅ) என்பதனால் விளங்கும். மக்களும் கருப்பொருள் ஆவர். உரிப்பொருளாவது மக்கட்குரிய பொருள். திணை ஒழுக்கம் உரிப்பொருள் என்பன ஒருபொருட்கிளவியாம். உரிப்பொருளைத் “திணைக்குரிப்பொருளே” (தொல். பொருள். அகத்-கச) என்று தொல்காப்பியர் சொல்லியிருக்க, மக்கட்குரிப்பொருள் என்ப தென்னை யெனின், மக்கட்குரிய வொழுக்கத்தைத் திணையென்றாகலின் அது பொருத்தமுடையதேயாம் என்க. மேற் சொல்லியதனுே உலகத்துப்பொருள் எல்லாம் முதல், கரு, உரி என்னும் பகுப்பில் அடங்கும். தொல்காப்பியர் தமிழ்மக்களின்பொருட்டு இலக்கணம் சொல்லப்புகுந்தாராதலின், பொருள்திகாரத்தில் அக்காலத்திலுள்ள தமிழ்மக்களது ஒழுக்கம் அல்லது திணைக்கு இலக்கணம் சொல்வதை மேற்கொண்டனர். தமிழ்மக்கள் ஒழுக்கத்தை அகம் புறம் என இரண்டாகப் பிரித்தனர். அதாவது உள்ளொழுக்கம் வெளியொழுக்கம் என. அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பன உரிப்பொருளில் அடங்கும். வடநூலார் இவற்றைத் தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷம் என்பர். இவற்றுள், இன்பமே காமம் எனப்படும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், திருவுள்ளவனாரும் காமம் என்னும் மொழியையே கொண்டனர். தொல்காப்பியர்காலத்திருந்த தமிழ் மக்கள் ஒழுக்கத்தை அவர் பதினென்காகப்பகுத்து அவற்றில் அகவொழுக்கமாகிய அகத்திணைக்கு ஏழும் புறவொழுக்கமாகிய புறத்திணைக்கு ஏழும் ஆக அமைத்தனர். அகத்திணையேழில், காமத்தையும், புறத்திணையேழில் ஒழிந்த அறம், பொருள், வீட்டையும் விரித்தனர். அவற்றுள் வீடென்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லாநிலைமைத்தாகலின், துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படுவதன்றாகலான், புறத்தில் வீடுபேற்றிற்குரிய வானப்பிரக்தச் சன்னியாசிகளியல்புங் கூறினர். இன்பம் காரணமாகப் பொருள்நேடுதலானும், பொருளானே அறஞ்செய்யலானும் இன்பத்தைக்கூறும் அகத்திணை

யியலை முன்வைத்துப் பொருளையும் அறத்தையும் கூறும் புறத்திணையியலைப் பின்வைத்தனர். இன்பம் அல்லது காமத்தை ஒரு தலைக்காமம், ஒத்தகாமம், பொருந்தாக்காமம் என மூன்றாகப்பகுத்தனர். அகத்திணையியலில், கைக்கிளை என்பது ஒரு தலைக்காமம். குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் திணைகள் ஒத்த காமம். இவற்றைக் களவியலில் இறைபுறர் அன்பின் ஐந்திணை என்றனர். பெருந்திணையென்பது பெருந்தாக் காமம். இவற்றில் ஒத்தகாமமே சிறப்புடையதாகலின் நிலத்தை ஐந்தாகப்பிரித்து, அன்பினைந்திணைக்கும் திணைக்கு ஒவ்வொன்றாக நிலத்தை அமைத்தனர்; அவ்வாறு அமைத்தநிலத்தில் அவ்வொழுக்கம் பெரும்பான்மை நடைபெற்றமையால். குறிஞ்சிமுதலாக மேற்கூறிய ஐந்திணைகளையே, புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல் ஊடல் என்றனர் என்பது உரையாசிரியர் “அகமாவது புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடலெனவும், கைக்கிளை பெருந்திணை எனவும் எழுவவைப்படும” என அகத்திணையியல் முதற்குத்திரவுரையில் எழுதியிருப்பதால் விளங்கும். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என விகற்பித்துக்கூறினாரெனும் அவை ஒன்றோடொன்று விரவியேறிற்கும். “அகத்திணையாவது அறத்தின்வழாமலும் பெருளின்வழாமலும் இன்பத்தின்வழாமலும் இயலல்லெண்டும்” என்று உரையாசிரியர் “அடியோர் பாங்கினும்” (அகத்-உரு) என்னும் சூத்திரவுரையில் எழுதியிருப்பதாலும் அதை அறியலாம். மேலும் கற்பியலில் தலைவனையும் தலைவியையும் பற்றிச்சொல்லுமிடத்து,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
எமஞ் சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமோடு கிழவனுங் கிழத்தியுள்
சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே” (ருக)

என்று சூத்திரம் செய்திருப்பதும் நான் சொன்னதை ஆதரிக்கும். அகத்திணையை அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல் என்னும் இயல்களில் தொல்காப்பியர் சொன்னார். தலைவனும் தலைவியும் பிறாறியாமல் தனித்துக்கூடும்வழக்கம் பெரும்பாலும் அக்காலத்துத் தமிழர்களுக்குள் நடைபெற்றது. அது யாமோர்கூட்டம் அல்லது காந்தர்வவிவாகத்தைப் பொத்தது. பிறர் அறிந்தாலும் அல்லது பெற்றோர் தலைவியைக் கொடுக்கப்பெற்றாலும் அது கற்பெனப்படும். அக்காலத்து

மணம் நிகழ்வதற்கு மந்திரத்தோடு சடங்குகளில்லை. களவொழுக்கத் தால் நேரிடும் தீங்குகள் வாராமற்காக்க ஆரியர் அவைகளை அமைத்தனரென்பது, “பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர்—ஐயர் யாத்தனர் கரணமென்ப” (கற்பியல்-ச) என்னுஞ் சூத்திரத்தால் விளங்கும்.

புறத்திணையும் உரிப்பொருளில் அடங்குமென்று சொல்லியிருக்கிறேன். புறத்திணையியலிற் சொல்லப்பட்ட புருஷார்த்தமும் காமத் தொடுவிரவிய என்பது பின்கண்ட பன்னிருபடலச்சூத்திரத்தால் விளங்கும். அது,

“ஆன்ற சிறப்பி னறம்பொரு ளின்பமென
மூன்றுவகை துதலிய துலக மவற்றுள்
அறனு மின்பமு மகலா தாகிப்
புறனெனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே” என்பது.

புறத்திணை வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண்பகுதி என எழுவகைப்படும். அவையாவன: நிரைகோடல், பகைவயிற்சேறல், எயில்வளைத்தல், இருபெருவேந்தரும் ஒருகனத்துப் பொருதல், வென்றி, நிலையாமை, புகழ்ச்சி என்பனவாம். இவற்றை அகத்திணையாகிய குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, பெருந்திணை, கைக்கிளை இவற்றிற்கு முறையே புறன் என்பர். வீடுகூற இயலாதாயினும் வீடுபெற்றுக்குக் காரணமாகிய “நாலிருவழக்கிற் ருபதப் பக்கம்” (புறத்-20) “காமரீத்தபால்” (புறத்-உக) முதலியவற்றை இவ் வியலிற் கூறினர். “நாலிருவழக்கிற் ருபதப்பக்க” மாவது:—

“நீர்பலகான் மூழ்கி நிலத்தசைஇத் தோலுடையாச்
சோர்சடை தாழச் சுடரோம்பி — யூரடையார்
கானகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல்
வானகத் துய்க்கும் வழி” (புறப் - வெண் - வாகை - ௧௪)

என்பது. காமரீத்தபாலாவது ஆசையை அறவிடுத்தல். அது,

“காமம் வெருளி மயக்க மிவைமூன்றின்
நாமம் கெடக்கெடு நோய்” (குறள் - மெய்யுணர் - ௧9)

என்பது.

பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையைச் சொல்லும் மூன்று இயலையும், புறத்திணையைச் சொல்லும் ஒரு இயலையும் இதுவரை சொன்னேன். ஒழிந்த ஐந்தியல்களில் பொருளியலில் அகம் புறம் என இரண்டினையும் பற்றிவரும் பொருளியல்பும்; மெய்ப்பாட்டியலில் அகம் புறம் என்னும் இருபொருட்கண்ணும் குறிப்புப்பற்றி நிகழும் மெய்ப்பாடும், உவமவியலில் வடிவும் தொழிலும் பண்பும் பயனும்பற்றி உலகிக்கப்படும் உவமவியுல்பும், செய்யுளியலில் மூவகைச் செய்யுளியல்பும், மாபியலில் வழக்கிலக்கணமும் ஆசிரியர் உணர்த்தினார். பிற்காலத்தில் அகத்திணையைச் சொல்லும் இறைபனாகப்பொருள், நாற்கவிராஜகம்பி அகப்பொருள் விளக்கம், புறத்திணையைச் சொல்லும் ஐயனாதினாநியற்றிய புறப் பொருள்வெண்பாமாலை முதலியனவும், ஐந்திலக்கணமும் சொல்லப் பல நூல்களும் உண்டாயின. முற்காலத்திருந்த அகவொழுக்கமும் புறவொழுக்கமும் பெரும்பான்மை மாறின. களவுப்புணர்ச்சி ஆகோடல் முதலியன இக்காலத்துக்கு முற்றும் பொருந்தாதவை. பண்டைச் செய்யுள்களையறிவதற்கு அகத்திணையிலக்கணமும் புறத்திணையிலக்கணமும் பயன்படும். இக்காலத் தொழுக்கம் பலவற்றுக்குப் பண்டையிலக்கணம் பயன்படா. தொல்காப்பியர் ஒத்தகாமத்திணைகளை ஐந்தாகப் பிரித்தனரேயன்றி அவைகளைப் பிரித்துத் துறைகூற்றினார். பிற்காலத்தார் சிலர் அகத்திணைத்துறைகளை 400 ஆக்கினர். சிலர் 600 ஆக்கினர். ஒருவர் 900ம் ஆக்கித் தாபியற்றுங் கோவை முற்றுப்பெறுவதன்முன் காலஞ்சென்றனர். பன்னிருபாட்டியலுடையார் அகப்பொருட்கோவையைப் பாட்டின் பிரிவுகளில் ஒன்றாக்கினர். துறைவிவரம் கூற்றினார். சங்ககாலத்துச் செய்யுள்களிலெல்லாம் ஐந்திணையே கூறப்பட்டுள்ளன. துறைப்பகுப்புக்களைக் காணோம். புறத்திணைக்குத் துறைப்பெயர் வகுத்தனர்.

எழுத்தும், சொல்லும்:—எழுத்திலக்கணம் சொல்லிலக்கணங்களிலுள்ள வேறுபாடுகளையெல்லாம் எழுதுவதானால் ஒருபுத்தகமாகும். சிலவற்றையே யீண்டுக் காட்டுகின்றேன்.

1. தொல்காப்பியம் இயற்றியகாலத்து, ச, சை, செள என்னும் எழுத்துக்கள் மொழிக்கு முதலில் வாராவென்பது “சகரக் கிளவியு மவற்றோ ரற்றே-அ, ஐ, ஔ வெணு மூன்றலங் கடையே” (தொல்,

எழுத்-மொழி-உக) என அவர் சூத்திரஞ்செய்ததனால் தெரிகிறது. இவை சங்கத் திறுதிக் காலத்துக்குமுன்னரே வழக்கில் வந்துவிட்டன. சங்கம் என்னும் மொழியே அதற்கு ஒரு சான்றும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலியவற்றில் ச, சை என்னும் எழுத்துக்களை முதலாகவுடையமொழி பல காணப்படுகின்றன. செளந்தரபாண்டியன் என்பதுபோலச் செள என்னும் எழுத்தை முதலாகவுடைய மொழிகளும் இக்காலத்துப் பலவுள.

2. உண்ணும், செய்யும் என்னும் பெயரெச்சப்பொருளில் உண்மன, செய்ய்மன என முற்காலத்து வழங்கியன இக்காலத்து ஒழிந்தன.

3. இயற்பெயரைப்பின்னும் சிறப்புப்பெயரை முன்னும் வைத்து, 'முனிவன் அகத்தியன்' என்றற்போல முற்காலத்து வழங்கியன இக்காலத்து இடம் மாறின.

4. திசைச்சொல்லிலக்கணம் தொல்காப்பியர்சொன்னதினின்றும் முற்றும் மாறியது.

5. அதோனி, இதோளி, உதோளி, குயின், அழன், புழன் என்னும் பழையமொழிகள் வழக்கிற் கழிந்தன.

6. கி. பி. பத்தாம்புநூற்றாண்டில் தமிழ் எழுத்துக்களின் உருவம் மாறியது. அதற்குமுன் இருந்தது வட்டெழுத்தெனப்படும்.

தமிழின் அபிவிருத்தி:—முதன்முதல், உள்ளதமிழ்ச்செய்யுள்களை, இறந்துபடாமற் பாதுகாப்பது தமிழரின் பெருங்கடமையாம். செய்யுள் என்பன நூற்செய்யுள், உரைச்செய்யுள், பாச்செய்யுள் என்னுமிவை. இவற்றுள், பிற்காலத்தார் செய்தனசில போற்றற்குரியனவோ என்பது ஆராய்தற்பாலது. முற்காலத்துச் சான்றோர்செய்த அரிய செய்யுள்கள் இறந்தனபோக எஞ்சியவற்றிற்பல பலபெரியோர்களின் நன்முயற்சியால் அச்சில் வெளிவந்துள்ளன. ஆதரிக்கும் வள்ளல்கள் உளரால் மற்றவையும் இதுகாறும் வெளிவந்திருக்கலாம். அச்சிட்டபுத்தகங்களை மேல்நாட்டார்போல விலைகொடுத்து வாங்குவோர் பல்லாயிரவர் இந்நாட்டில் இருப்பினும் வெளிவந்திருக்கலாம். வங்கநாட்டில் ரவீந்திரநாதர் என்னும் உலகமெங்கணும் புகழ்பெற்ற மகாகவியொருவர் இருப்பது யான்றும்றிந்தது. அவர் எழுதிய புத்தகமொன்று ஜெர்மனிகேசத்தில் உலகப்

பெரும்போரால் அத்தேசத்தார் எல்லாநாடியும் ஒடுங்கியிருக்கும் இக் காலத்தில், ஒருபதிப்பில் முப்பதுலக்ஷம்பிரதி அச்சிடப்பட்டனவெனத் தெரிகிறது. மேல்நாடுகளில் விலைக்குவாங்கிப் புத்தகம்படிப்போர் தொகைப் பெருக்கத்துக்கு இது சான்றும். மெகாலே என்று ஆங்கிலப் புலவரொருவர் பல ஆண்டுகளுக்குமுன் இருந்தார். அவர் ஆங்கில நாட்டுச்சரித்திரம் எழுதியதைவிறந்தொகையைப் பெறுவதற்கு ஒரு தடவையில் நான்கு லக்ஷரூபாவுக்குச் செக்குக் கொடுத்தாரென்று அவர் சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறது. மேல்நாடுகளில், புத்தகம் எழுதிப் பெரும்பணக்காரரானோர் அநேகர். நமதுநாட்டில் அவ்வாறு படிப்போர் தொகை மிகவுங்குறைவு. அருமையானபண்டை நூல்களை உலகத்துக்குப் பயன்படுமாறு பெருமுயற்சிசெய்து அச்சிட்டு வெளியிட்ட சில சான்றோர் தாம் அதற்குச் செலவிட்டபணமும் கிடைக்கப்பெறுதுவருந்துகின்றனர். நமதுநாட்டில் தமிழ்க்கல்வியைப் பெருக்கினால் இக்குறை நீரும். தமிழறிஞர்பலரது இடுக்கணும் தொலையும். அதைப் பெருக்குவது தமிழ் முக்கியகடமை யென்பதில் ஐயமென்னை? உள்ள தமிழ்க்கல்வி இழந்துபோகாமல் இருப்பதற்கும் அதை நிறைவேற்றவேண்டியது அவசியமன்றோ? அது பரவி விருத்தியடைவதற்கு நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய உபாயங்களை எனக்குத் தோன்றியவரை பின் எழுதுவேன்.

தமிழ்மொழி மிக்க மேன்மையையும் அகற்சியையும் உடையதாயினும் சிலகுறைகளை புழுடையதென்பதை மறுத்தற்கில்லை. அம்மொழியைச் சான்றோர், வழக்கு செய்யுள் என இரண்டாகப்பகுத்தனர். வழக்கென்பது உலகவழக்கு. பின்கண்ட நன்னூற்குத்திரம் இதை விளக்கும். அது,

“இலக்கண முடைய திலக்கணப் போலி
மருஉவென் ருகு மூவகை யியல்பும்
இடக்க ரடக்கல் மங்கலங் குழுஉக்குறி
எனுமுத் தகுதியோ டாரும் வழக்கியல்” (பெயரியல்-30)

என்பது. இச்சூத்திரவுரையில், சங்காநமச்சிவாயப்புலவர், “இயற்சொல்லாகிய உலகவழக்கையும் திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல்லாகிய செய்யுள்வழக்கையும்” என்று எழுதியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. “யார்க்குந்-தம்பொருள் விளக்குந் தன்மைய வியற்சொல்” (நன்-பெய-கச)

என்றதனால் உலகவழக்கென்பது பெரும்பான்மை பேச்சுவழக்கென்று பொருள்படும். மரபியலில் தொல்காப்பியர் “வழக்கெனப் பரிவ துயர்ந் தேர் மேற்றே-நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாக லான” (கஉ) என்று சூத்திரஞ் செய்திருப்பதைக்கொண்டு வழக்கென்பதற்கு வேறுபொருள் கூறுவாரு முளர். செய்யுளென்பது “பாட்டு உரை நூல்” என மூவகைப்படும். செய்யுளிலக்கணத்தை நன்னூலார் பின்கண்டசூத்திரத்திற் கூறுகின்ற னர். அது,

“பல்வகைத் தாதூவி னுயிர்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வினின்
வல்லோ ரணிபெறச் செய்வன செய்யுள்” (பெயரியல்-கக.)

என்பது. செய்யுள் அறிஞர்களாற் புனையப்படுவது. அது பெரும்பா லும் எழுத்திலமைக்கப்படும். நூற் செய்யுள், பாச்செய்யுளிரண்டும் தமிழில் மிகுந்திருக்கின்றன. ஆரியமும் நூலிற் சில மாதல்கள் செய்ய வேண்டியன உளவென்று கினைக்கிறேன். உரைச்செய்யுள் அல்லது உரைநடை தமிழில் முற்காலத்தில் அதிகமில்லை. சூத்திரங்களுக்கும் பாச்செய்யுளுக்கும் அவைகளின் பொருளைவிளக்கிச் சில வரையாசிரியர் கள் எழுதியன உள. தொல்காப்பியர்,

“பாட்டிடை வைத்த குறிப்பி னானும்
பாவின் றெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
றுரைவகை நடையே நான்கென மொழிப” (கஎச)

என்று செய்யுளியலிற் சொல்லிய சூத்திரவுரையில் உரையாசிரியர்கள் “பாட்டிடைவைத்த குறிப்பினானும் என்பது ஒருபாட்டினை இடை யிடை கொண்டுநிற்குங் கருத்தினை வருவன....அவை தகடீர்யாத் திரையும் சிலப்பதிகாரமும் போல்வன” என்றும், “பாவின்றெழுந்த கிளவியானும் என்பது பாட்டின்நிச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளொழுது வனபோல்வன” என்றும், “பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியானும் என்பது ஒருபொருளின்றிப் பொய்படத் தொடர்ந்துசொல்லுவன; அவை ஓர் யானையும் குரீஇயும் தம்முள் நட்பாடி இன்னுழிச்சென்று இன்னவாறு செய்தனவென்று அவற்றுக்கியையாப் பொருள் படத்

தொடர்நிலையன் ஒருவனுழை ஒருவன்கற்று வரலாற்றுமுறையன் வருகின்றன” என்றும், “பொருளோடு புணர்ந்த நகைமொழியானும் என்பது பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டும் நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்நிலை அவையாவன சிறுசுரீஇயுரையும் தந்திரவாக்கியமும் போல்வன” என்றும் எழுதியிருப்பதால் முற்காலத்தில் தொடர்நிலைச் செய்யுள்களுட் பாட்டுக்களுக்கிடையிடையே விடயங்களும், சூத்திரங்களுக்குப்பொருளும், பொய்க்கதையும், வேடிக்கைக்கதையும், உரைநடையில் எழுதப்பட்டன என்பது விளங்குகிறது. ஆங்கிலம், பிரான்சு, ஜெர்மன் முதலிய மேல்நாட்டுப்பாஷைகளில், சகலசாஸ்திரங்களும் சரித்திரங்களும் மற்றுமுள்ளனவு மெல்லாம் உரைநடையில் எழுதப்படுகின்றன. பொருள்களை அழகாயும் தெளிவாயும் வன்மையுடனும் விவரிப்பதில் அம்மொழிகளிலுள்ள உரைநடை மிகச்சிறந்தவை. தமிழிலோ மதம், ஜோசியம், வைத்தியம், பாதம், இசை, மற்றுமுள்ளகலைகள், நீதிநூல், புராணம் முதலிய யாவும் பாச்செய்யுளிற் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளிலுள்ள திரிசொல், சந்தி, சொற்றொகுதியின் அமைவு இவைகளாற் பொருள் எளிதிற் புலப்படுவதில்லை. நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்தோர்க்கன்றி அவை பயன்படுவது அரிது. சொற்றொடரின் பொருளையறிவதற்கே பெரும்பாலும் பாடம் கேட்டாகவேண்டியதாயிருக்கிறது. அவற்றிற் சொல்லியிருக்கும்விஷயம் கடினமாயிருந்தால் அதை அறிவதற்குள்ள கஷ்டம் தனி. வைஷ்ணவர்கள் மதசம்பந்தமானவிஷயங்களையும் ஆழ்வார்கள் முதலியோர் சரித்திரங்களையும் அவற்றை அறிய விரும்பும் மக்கள் எளிதில் உணரும்பொருட்டு மணிப்பிரவாள உரைநடையில் எழுதியிருக்கின்றனர். மணிப்பிரவாளம் என்பது ஆரியர், ஆருகதர், பொத்தர், இவர்கள் தென்னிப்போந்து வடமொழியிலுள்ள விஷயங்களைத் தமிழிற்சொல்ல முயன்றபோது உண்டாகியது. மணி என்பது முத்து. பிரவாளம் என்பது பவளம். முத்தையும் பவளத்தையும் கோத்ததுபோல வடமொழியும் தென்மொழியும் கோத்த மொழித் தொடர் என்பது பொருள். இவற்றில் எது முத்து எது பவளம் என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் ஆகேஷபமுண்டாகுமென்பதில் ஐயமில்லை. மணிப்பிரவாளநடையைக் கைக்கொள்ளாவிட்டால் திருவாய்மொழி வியாக்கியானங்களிலுள்ள பொருள்களைச் சுத்தத் தமிழிற் புலப்படுத்த முடியுமென்று தோன்றவில்லை. மணிப்பிரவாளம் பாச்செய்யுள்களிலும்

காணப்படும். இவ்விரவுமொழிக்குப் பெயர் முதலில் கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டிலியற்றிய வீரசோழியத்திற் காணப்படுகிறது. அது:

“இடையே வடவெழுத் தெய்தில் வீரவிய லீண்டெதுகை
நடையேது மில்லா மணிப்பிர வாளநற் றெய்வச்சொல்லின்
இடையே முடியும் பதமுடைத் தாங்கிள விக்கவியின்
ரெடையே துறைநற் பிரளிகை யாதி துணிந்தறியே” (அலங்-ச0)

என்பது. மணிப்பிரவாளத்துக்கு எதுகையில்லை என்பது இவர் கொள்கை. ஆங்கிலராட்சி இந்நாட்டில் நடைபெறத்தொடங்கியபின்னர்த் தமிழ்ச்சமராசாரப்பத்திரிகைகள் தோன்றிப்பெருகுகின்றன. “செந்தமிழ்” போன்ற பத்திரிகைகளும் உண்டாயின. மொழிபெயர்ப்புக்களும் வேறு புத்தகங்களும் தமிழ் உரைநடையிலுண்டாயின. சில யாண்டுகளாய் நாவல் எனப் பெயரிய கட்டுக்கதைகள் பெருகிவருகின்றன. இவைகள் உரைநடையில் எழுதப்பட்டாலும் பெரும்பாலும் தமிழை நன்றாய்க் கற்றுணராதவர்களால் எழுதப்படுதலால் தமிழ் நன்றாயிருப்பதில்லை. இன்னும் பலதொஷங்களும் அப்புத்தகங்களிற் காணப்படும். நல்ல தமிழிற் குற்றமின்றி இயற்றப்பட்ட உரைநடைப்புத்தகங்களும் தமிழ்ப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டு வெளிவந்துள்ளன. ராசாங்க நடவடிக்கைத் தமிழை இவற்றோடுசேர்த்து யோசிப்பதிற் பயனில்லை. இனி, பல பல சாத்திரங்கள் சரித்திரங்கள், வேதாந்தம், மற்றுமுள்ள பலவீஷயங்கள் ஆகியவற்றைக் குற்றமற்றதும், தெளிவும் அழகும் வாய்ந்ததுமான தமிழுரைநடையில் எழுதுவதானால் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் பயனடைவார்கள்.

இனி, உரைநடை எவ்வாறிருக்கவேண்டுமென்பதை எனக்குத் தோன்றியவாறு சொல்லுகிறேன். தமிழிலக்கணத்திற் சந்தியென்று ஒன்றிருப்பது சொற்றொடரின்பொருள் விளங்குவதற்குத் தடை. ஆங்கிலம் முதலிய மேல்நாட்டுமொழிகளிற் சந்தியில்லாதிருப்பது அவைகளின் தெளிவுக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. தமிழர் பேச்சுவழக்கிற் சந்தியை உபயோகிப்பதில்லை. அதனால் ஒருவர் பேசுவதை மற்றொருவர் அறிவதற் கஷ்டம் இல்லை. உரைநடை அல்லது வாசகத்தை எழுதும் பொழுது வினைசந்தியிலக்கணத்தைக் கைவிட்டுப் பதங்களைத் தனித்தனியே எழுதவேண்டும். யமகவந்தாதிச்செய்யுள் ஏகபாதம் முதலிய வற்றைப் பிரிப்பவரைப் பார்ப்பதனால் நான் சொல்லுவது விளங்கும்.

ஒரு செய்யுளிலுள்ள சொற்களைப் பலவகையாகப் பிரிப்பதனால் அந்தச் செய்யுள் வெவ்வேறு சொற்றொடர்களுடையதாகிப் பலபொருள்களைக் கொடுக்கின்றது. சந்தியிலக்கணத்திற் புணர்ந்தபதங்களை இப்படிப் பிரிக்கிறதோ? அப்படிப்பிரிக்கிறதோ? என்னும் ஐயம் நீங்கும் வரை சொற்றொடரின்பொருள் விளங்காதே. இக்காலத்திற் சில ஆன்றோர் சந்தியிலக்கணத்தைவிட்டுச் சொற்களைத்தனித்தனியே எழுதிவருவதைப் பார்க்க முிகவும் ஆறுதல் உண்டாகிறது.

உரைநடையில் திரிசொற்பிரயோகத்தைத் தவிர்க்கவேண்டும். இயற்சொற்களையே பெரும்பான்மை உபயோகித்தல்வேண்டும். இலக்கணவழிப் புகாமற் காக்கவேண்டும். இழிவழக்கிலுள்ள இயற்சொற்கள் இலக்கணவழிவிலவேனும், அவைகளைத் தனித்தல்வேண்டும். தமிழ்ச் சொற்கள் இருக்கப் பிறபாஷைச்சொற்களைச் சேர்ப்பது தவறேயாம். தாசில்தார், தாலூகா, ஜில்லா, சர்க்கோட்டு, முனிசிப் கோர்ட்டு, வக்கீல் முதலிய பல சொற்கள், மகம்மதிய ராட்சிக்காலத்திலும், ஆங்கிலேய ராட்சிக்காலத்திலும் தமிழியற்சொற்கள்போல நடைபெற்று வருகின்றன. தமிழ்மக்களையாவரும் அவற்றின்பொருளை அறிவர். அவற்றின் பொருளை யுணர்த்தக்கூடிய வேறுபதங்களை அவற்றுக்குப் பிரதியாகச்சொன்னால் அறியார். உதாரணம்:—ஹைக்கோர்ட்டு என்றால் யாவரும் அறிவர். அதை உயர்தரமன்றம் என்று சிலர் எழுதுகின்றனர். அதைப்படிப் போர் அதன்பொருளையறியாது மயங்குகின்றதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவைகள் முதலிற் பிறபாஷைமொழிகளாயிருந்தாலும் தமிழியற்சொற்கள்போல வழங்கிவிட்டன. “கடிசொல் லில்லை காலத்துப் படினே” (எச்—நசு) எனத் தொல்காப்பியர் சொல்லியபடி இவை தமிழியற்சொல்லேயாம். நன்னூலார் இவற்றைத் திசைச்சொல் என்பர். “ஒன்பதிர் நிரண்டினிற் நமிமொழி நிலத்தினும்—தங்குறிப் பிளவே திசைச்சொல் லென்ப” (பெய—கசு) என்பது அதை விளக்கும். “ஒன்பதிர் நிரண்டினிற் நமிமொழி நிலத்தினும்” என்னும் சொற்றொடர் தொல்காப்பியர் திசைச்சொல் இலக்கணம் சொல்லும் சூத்திரத்தொடு நன்னூலார் சேர்த்த தாம். இவ்வகைமொழிகளை ஆளும்பொழுது சிசமயம் வடவெழுத்துக்களையும் ஆளவேண்டியவரும். தமிழர் அறியாத புதுவிஷயங்கள் பலவுள். ஆங்கில உரைநடைப் புத்தகங்களை எடுத்து விரித்தால் விஷயங்கள் பாராக்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். காமி,

புல்ஸ்டாப், பாசா என்பவற்றை புனர்த்தும் தமிழ்ப்பதம் என்னவென்று ஆராய்ந்தால், கிடைப்பதரிது. ஒரே புத்தகம் பல வால்பும்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வால்பும்கள் என்பதற்குச் சரியான தமிழ்ப்பதம் கிடைப்பதரிது. இன்னும் இவைபோல்வன பலவுள. ஆங்கிலத்தில் 'ஸென்டென்ஸ்' என்பதை வாக்கியம் என்கிறோம். வாக்கியம் என்னும் பதம் தொல்காப்பியம் நன்னூல் இவைகளிற் காணப்படவில்லை. நன்னூலார் வாக்கியத்தையும் தொடர்மொழி என்பா. புலவர் கள் வாக்கியத்தைத் தொடர்மொழி யென்றதை நான் கேட்ட நிலை.

மேல்காட்டார் சென்ற நூற்றைம்பதாண்களுக்குள், புதிதாய் அநேக விஷயங்களைக் கண்டுபிடித்து அபிவிருத்திசெய்திருக்கின்றனர். சாஸ்திரங்களின் உதவியைக்கொண்டு தொழிலுள்ள விரித்திசெய்து நாம் முன்னறியாத பல யந்திரங்களைச் செய்திருக்கின்றனர். அவர்கள் மேலான நிலைமையிலிருப்பதற்கு அவைகளும் முக்கியகாரணம். அவர்கள் இந்நாட்டிற் புலப்பட்ட அச்சுநாட்டும் தமிழ்ப்புத்தகங்களின் பிரதிகளை யுள விறந்தவராய் அதிரொற்பகலத்திற் பெருக்குவதற்கு உபவியாயிருக்கிறது. பண்டைக்காலத்தில் ஸ்ரீஸுயேட்டில் எழுதிய புத்தகத்துக்கும் அச்சுப்பத்தகத்துக்கும் உள்ளவேற்றுமை யா அறியாதார் யாவர்? இது நிற்க; அந்தச்சாத்திரங்கள் தமிழில் எழுதுவதனால் அந்தந்தச் சாஸ்திரங்களுக்குரிய பதங்களை (technical terms) தமிழ்ப்படுத்தவது எப்படி என்பதை யோசிக்கவேண்டும். பிரதிபதம் தமிழிற் கிடைப்பது அரிது. இப்படித் தங்கள் பாஷைப் பிரதிச்சொற்கள கிடைப்பது அரிதாயிருந்ததால் ஜப்பானியர் மேல்காட்டிப்பகஷைப் பதங்களை அப்படியே எடுத்துத் தங்கள் பாஷைச்சொற்களாக வழங்கினர். மேல்காட்டாரோடு நாம் பழக இப்பதங்கள் ஒன்றாயிருப்பது மிகவும் பயன்படுகிறது. பிரதிபதம் கிடைப்பது அரிதாயிருந்தால் நாமும் ஜப்பானியரைப்போலச் செய்யவேண்டும்.

இக்காலத்தில் வாசகமெழுதுவோர் பலர், தாங்களல்ல மேற்கொண்ட பொருள் பிழையறத் தெளிவாய்ச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா என்பதைக் கவனியாது தாங்கள் எழுதும் உரைகளை திரிசொற்கலந்து படிப்போர் மலைக்கும்வண்ணம் எழுதப்பட்டிருக்கிறதாவென்று கவனிக்கிறார்கள். படிப்போரிற் பலரும் அவ்வகுப்பினரே. அவர்கள் எழுதப்பட்டிருக்கும்

பொருளைகோக்காது சொன்னடையையே கவனிக்கின்றனர். சிலர் தாமெழுதும் உரைநடைகளில் மேற்கோள் காட்டுமிடத்தில் 'என்றார் பிறரும்' என எழுதுகின்றனர். அவ்வாறெழுதுவோர் தம்மாத் கூட்டப் பரிம் சான்றோர் இன்னொருவனது, குறிப்பிட்டமேற்கோள் அச்சாண் றோர் எழுதிய இன்னதால் அல்லது பாட்டில் இன்ன இடத்திற் காணப் பரிமென்றவது எழுதுவதில்லை. தமிழோ அகன்றுபாந்த மொழி. தமிழ்ப்புலவர்களோ எண்ணிறந்தவர். சிலரியத்திய நூலும் செய்யுளும் பலவாம். ஆதலாற் குறிப்பிட்டமேற்கோளைச் சங்கீதிகாப்பது அருமை யாகிறது. குறிப்பிட்ட புலவரோ அல்லது மேற்கோளோ இன்னார் அல் லது இன்னவை என்று சுட்டிக்காட்டினால் எழுதியவர்தாம் 'என்றார் பிற ரும்' என்றதில் அடங்கார் என்னலாம். எழுதியவரே யொருமேற் கோளைச் சுட்டிக்காட்டினாலும் நமக்கு அது முழுதும் வேறுபொருள் தரலாம். ஆதலால் மேற்கோள்காட்டுபவர் அகத இயற்றியவனாயும் மேற்கோள் உள்ள இடத்தையும் தெளிவாய்ச்சொல்லுவதே நன்றும்.

பொருள்களை விளக்கப்பெறாத ஒருவர் 'வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க' எனத் தாம் எழுதியதை முடிப்பது மிகவும் குறைபாடுடைத்தாம். அவர்செய்கை மை, கடிதம், படிப்போர்காலம் இவற்றை வினாக்குவதாம்.

நான் சொல்லும் தோஷங்கள் நான் எழுதுவதில் நிறைந்திருந் தாலும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது விடவேண்டுமென்று பிரயோகத்திற் கிறேன். எல்லாரும் திருந்தும்போது நானும் திருந்துவேன். உரை நடையைப்பற்றி எழுதுவதை இந்தச்சமயம் இதனுடன் நிறுத்து கிறேன். இப்பொழுது நடைபெறும் செந்தமிழ் முதலிய பத்திரிகை களைப் பாச்செய்யுளில் நடத்தினால் எத்தனைபேருக்கு அவை பயன்படும்? 'வல்லார்வாய்க்கேட்டுணர்க' என்று நம்மவர் எழுதுவது ஸபலமாகும்.

மேலும், தேசசரித்திரம் ஆன்றோர்சரித்திரம் முதலியவை தமிழிற் கிடையா. பலவகைச்சரித்திரங்களும் உண்மைப்பொருளை அமைத்து இயற்றப்படவேண்டும். கி. பி. எட்டாம்நூற்றாண்டுதொடங்கித் தமிழ் ழாசர்கள் பலசெயல்களைக் கோயில் மதில் ஸ்தம்பம் முதலியவைகளிற் பொறித்திருப்பதாய்ச் சாசனபரிசேதகர்களால் தெரியவருகிறது. அனாஜிற் கலியப்தம் அல்லது சகாத்தம் கண்டிருப்பவை மிகச்சிலவே. பல்வற்றில் இன்ன அரசனது ஆட்சியில் இத்தனையாவது ஆண்டு என்று

கண்டிருக்கிறது. அவ்வரசனது ஆட்சிதொடங்கியகாலம் தெரிந்தால் கல்வெட்டிற் கண்டிருக்கிற ஆண்டு இன்னதென்று சொல்லலாம். அதைக் காட்டியிருக்கவில்லை. பல கல்வெட்டுக்களின் சோழர்களாயிருந்தால் ராஜகேசரிவர்மன் ஆட்சியிலென்றாலது பரகேசரிவர்மன் ஆட்சியில் என்றாலது எழுதியிருக்கும். அந்த இரண்டுபட்டங்களும் சோழவமிசத்தரசருக்கு மாறிமாறி வருபவையாதலால் இன்னசோழன் காலத்துச் சாசனம் என்று கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம். பாண்டியர்களாயிருந்தால் ஜடாவர்மன் அல்லது மாறவர்மன் என்னும் பட்டங்கள் மாறிவருவதுண்டு. சாஸனத்திற் பட்டப்பெயர்மட்டும் கொடுத்திருப்பவை பல. சாஸனபரிசேரதர்கள் இவ்வளவு கஷ்டத்திலும் தமிழரசர்களுக்கு சரித்திரத்தையும் அவர்கள் காலத்தையும் அநேகமாய்க் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். நம்மவர்கள் முழுமுயற்சியிருக்குமானால் தமிழ்நாட்டுச் சரித்திரத்தைக் கி. மு. பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் தொடங்கி நாளிதுவரை கூடிய சீக்கிரத்தில் ஒருவாறு எழுதிவிடலாம். சான்றோர்கள் சரித்திரமும் அவ்வாறே. நமது நாட்டிற் சரித்திரத்தையாவது முக்கியசங்கதிகளாகிகழ்ந்த தெய்விகரையாவது எழுதிவைக்கும் வழக்கம் இல்லை. தமிழர் ஊழி என்று சொல்லுகிறார்கள். ஊழியை வரையறுத்துக்கூறுவோர் ஒருவரையும் காண்கிலேன். அது, பொதுவாய் நீண்டகாலம் என்றுமட்டும் பொருள்படும். ஆரியர்கள் யுகம், சதுர்யுகம், மனுவந்தரம், பிரமகற்பம் முதலாகிய கணக்கில் சம்பவம் சொல்லுகின்றனர். அது மனத்திற் கெட்டாத நீண்டகாலத்தைக் காட்டும். சீனர், ஜப்பானியர், மேல்நாட்டார் எல்லாரும் சரித்திரங்களைக் காலக்குறிப்புடன் எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். நமது நாட்டார் பலவகைச்சரித்திரங்களையும் இனியாவது எழுதிவைக்கமுயலவேண்டும். பெரியோர்கள் சரித்திரம் மிகவும் பயன் தரக்கூடியவை. ஆங்கிலேயர் புலவர்சரித்திரங்களைத் தொன்றுதொட்டுக் காலக்கிரமவரிசையிற் புலவர்காலம், சரித்திரம், அவரியற்றிய கிரந்தங்கள், சாஸ்திரங்கள், அவை ஒவ்வொன்றின் சாராம்சம், ஒவ்வொன்றின் முக்கியமானபாகங்கள், அவற்றைப்பற்றிய அபிப்பிராயங்கள் முதலிய யாவற்றையுங்கண்டு நான்கு பெரியவாஸ்தியும் அடங்கிய புத்தகத்தை எழுதியிருக்கிறார்கள். பலவகை ஆங்கிலப்புலவர் விருத்தார்த்தமுழுவதையும் அதிற் பார்க்கலாம். காலக்கிரமமாய் இவ்வாறெழுதுவதனால் ஒவ்வொருவகையிலும் ஒவ்வொருகாலத்திற் பெருகினதும், சுருகினதும் மாறினதும் தெரியும். அர்த்தமாகாத கொள்கை கல்வியின் சரித்திர

ஆராய்ச்சியால் அர்த்தமாகவுங் கடும். நாம் தவறாகப் பொருள்செய்திருந்தால் இவ்வித ஆராய்ச்சியாற் சரியானபொருளை அறிந்து திருத்திக் கொள்ள வேறுவாகும். சிலர் புலவர்சரித்திரத்தை அகராதிக்கிரமமாக எழுத முயலுகின்றனர். சிலர் புலவர் இருந்தகாலத்தை ஆராய்வது மிகவும் குறைபாடுடையதாம் என்கின்றனர். அவர்கள் கூற்றுத் தமிழி விர்த்திக்கு எவ்வளவு தடையைச்செய்யுமென்பதை அவர் உணரவில்லை. தமிழாராய்ச்சியிலும் தமிழ்சரித்திர ஆராய்ச்சியிலும் அதிநிபுணர்களான ஸ்ரீமான்கள் கோபிநாதராயர், வெங்கையர், கனகசபைப்பிள்ளை ஆகிய இவர்களைப் பாலியந்திலேயே இழுந்தது தமிழாது தெளர்ப்பாக்கிய மெய்யாம்.

மேல்நாட்டிலுண்டாகியிருக்கும் சாஸ்திரங்கள் அல்லது கலைகளைத் தமிழில் எழுதிப்பாப்பவது அவசியமென்று முன்னமே சொன்னேன். நம்மவர்கள் அஷுவகளை நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்து மற்றவர்களுக்கும் அறியும் வண்ணம் எளியநடைபில் தமிழில் எழுதவேண்டும். படிப்போர் படிப்படியாய்க் கற்பதற்கேற்றபடி, பத்தகங்கள் அமைத்தல்வேண்டும். சில வேளை மொழிபெயர்ப்புக்களும் செய்யலாம். இவ்வாறுசெய்வதனால் பலவகையிலும் தமிழ்மக்களின் அறிவு அபிவிருத்தியாவதோடு விவசாயம், தொழில், வியாபாரம் முதலிய எல்லாம் அபிவிருத்தியாகும். முற்காலத்தில் 64 கலைகள் இந்நாட்டில் இருந்தனவென்கின்றார்கள். அவைகளிற் பலவற்றின்பெயர்களைமட்டும் நாம் பண்டைப் புத்தகங்களிற் பார்க்கலாம்.

தமிழ்ப்பதங்களைல்லாம் அடங்கிய தமிழகாதி இல்லை. உள்ள அகராதிகளிற் சிலபதங்களுக்குப் பிழைபான அர்த்தங்களும் காணப்படும். முற்காலத்தில் நூற்செய்யுளில் நிகண்டுகள் என்று எழுதியவை சிலவுள. அவைகளில், தமிழ்ப்பதங்கள் எல்லாவற்றையுங் காண்பது அரிது. அவற்றில் அகராதிமுறையில் எழுதப்பட்டனவும் உள. இடாலிகேசத்திலிருந்து இந்நாட்டில் வந்திருந்த வீரமாமுனிவர் என்னும் ஜெஸுட்டாபிரியார் (Father Beschi) முதலில் தமிழகநடைபிற் சதுராகாதியை எழுதினர். தமிழ்ப்பதங்களைல்லாம் அடங்கியதும் அவற்றில் எல்லாப்பொருள்களும் அடங்கியதுமான தமிழகாதிவில்லாதது குறைவே. பதங்கள் ஒவ்வொருபொருளிலும் பிழை

களுந் பெருங்கணக்கினவாய் ஏற்படவேண்டும். புத்தகங்கள் செவ்வனே அச்சிடப்பட்டுக் கிரமமானவிலைக்கு முட்டின்ரி யாவர்க்கும் கிடைக்கும் படிசெய்யவேண்டும். தமிழ்ப்புலவர்களனைவரும், தமிழ்க்கு அன்புபூண்ட செல்வவந்தர் முதலியோரும் ஆண்டுக் கொருமுறையாவது பலநாள் கூடியிருந்து பாஷாபிவிருத்திக்குரிய உபாயங்களை ஆராயவேண்டும். தமிழி னிடத்து உண்மையன்பும் ஒத்தமனமுமிருந்தால் தமிழ்மொழி உலகத்தி லுள்ள எந்த மொழிக்கும் எவ்வகையிலும் தழ்ந்ததன்றென்று சொற்ப காலத்திற் காட்டலாம். தமிழுக்கென்று உண்மையில் உழைத்தவர்களிற் காலஞ்சென்ற சில பெரியோர் பெயரை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன். அவர் கள், ஸ்ரீமான்களான ஆறுமுகநாவலர், பாண்டித்துரைச்சாமித்தேவர், தாமோதரம்பிள்ளை, கனகசபைப்பிள்ளை என்பவராவர். இவர்கள் காலத் திற்குமுன் பலர் இருந்தனர். பாண்டித்துரையில்லாவிட்டால் இப் பொழுது மதுரையில் நிலைபெற்றிருக்கும் தமிழ்ச்சங்கமேது? செந் தமிழ்ப்பத்திரிகை யேது? புத்தகசாலையேது? வித்தியாசாலை யேது? சங்கத்தச்சில் வெளிவந்துள்ள புத்தகங்கள் ஏது? ஆறுமுகநாவலர் பொன் நிலமாதாசையை அறத்துறந்து நல்லபதவிபெறுவதை வெறுத் துத் தமிழையும் கடவுளிடத்தன்பையும் பாவச்செய்வதே பிறந்தபயன் எனக்கொண்டு இரவும் பகலும் உழைத்தனர். தம்முயற்சிக்கு நேரிட்ட இடையூறுகளை அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. வண்ணார்பண்ணையில், சைவப்பிரகாசனித்தியாசாலையை நிலைநாட்டி அனாதநடத்தக் கையிற் பொருளில்லாமல் அரிசிப்பிசைக்கெயித்து அதன் உதவியைக்கொண்டு நடத்தினர். சிதம்பரம் சைவப்பிரகாசனித்தியாசாலை யாரும்கொண்டாடும் படி செவ்வனே நடைபெறுகின்றது. இவர் அச்சிறப்பித்து வெளி யிட்ட தமிழ்ப்புத்தகங்கள் எத்தனை? அவர் ஒருநாள்முயற்சியால் தமிழ்க் கல்வி எவ்வளவு பரவியது? பல ஆறுமுகநாவலர்களை அவதரிக்கச்செய்ய வேண்டிமென்று கடவுளைப்பிரார்த்திக்கிறேன். தாமோதரம்பிள்ளை, கனகசபைப்பிள்ளை இருவரும் உத்தியோகத்திலிருந்தவராயிருந்தும் தமிழுக்கு உழைத்ததை அறியாதார் யாவர்? இவர்கள் மேகந்தைப் போல் ஒருநாளைக் கைம்மாறுமவேண்டாது உழைத்தவர்களாவார்கள்.

தமிழைக்கற்றறிந்தோரெல்லாம் தமிழ்க்கல்விவாய் பாப்புவதற்கு முயலவேண்டும். சிலர், இலக்கணக்கொத்துடையார் “முற்றடித்துப் போதகாசிரியர்-மொழிகுவர் மறையார் அருளையாம் விதிகளை-வழிவழி

நின்று வழங்கற் பொருட்டே” “இக்காலத்தார் என்பய் னினைந்தோ-
இசையார் தாமு மிகையார் பூமிபில்” (பாயிரம்-கக) என்று கூறியதற்கு
இலக்காகின்றனர். அவர்கள் ஒழுக்கம் மாறவேண்டும். சான்றோர் ஒரு
வர் கூறியவார்த்தைகளை எழுதி இதை இம்மட்டில் முடிக்கின்றேன்.
அது, “தங்கள் சுயபாஷையின் வன்மையாகிய செல்வம் கொள்ளை
போய்க்கொண்டிருக்கும்பொழுது போஷமாவது முயற்சியாவது இல்லா
மல் வேடிக்கைபார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அறிவீனத்தைமேற்கொண்ட
நாட்டார், பிறநுதனியை நாடாது தன்முயற்சியுள்ள ஜனங்களுக்குரிய
மதிப்பையும் மரியாதையையும் இழந்துபோகிறார்கள்; நாகரீகம்பெற்ற
உலகிலுள்ள நாட்டார்களிடையே தங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கக்கூடிய
அந்தஸ்தினின்றும் தாழ்த்தப்படுகிறார்கள்” என்பது

தமிழ்மொழி தழைத்தோங்கி எல்லாத்துறைகளிலும் வளரத்தக்க
ஊக்கத்தையும் முயற்சியையும் தமிழ்மக்களுக்குக் கொடுத்து எல்லாம்
வல்ல இறைவன் அருள்புரிவானாக. கபம். கபம். கபம்.

முற்றிற்று.

ந் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	13	கூறியவும்	கூறியதும்
3	1	ஒழித்தன	ஒழிந்தன
4	9	நாடு போர்களுர்	நாட்டுப்போர்களுர்
"	10	இந்நாடு	இந்நாட்டு
"	21	தவிர பெயர்	தவிரப் பெயர்
7	2	நாடுபோந்த	நாட்டுப்போந்த
"	9	தென்னுரி	தென்னுட்டு
9	23	பாபக்கம்)	பாபக்கம்) என்பன.
"	26	தென்னுட்போந்து	தென்னுட்டுப்போந்து
"	29	பன்னீரா	பன்னீரா
10	23	தென்னுடுவந்த	தென்னுட்டுவந்த
11	2	பொதிகைரிலிருப்பதும்	பொதிகைரிலிருப்பதாகக் கூறியிருப்பதும்
"	4	வானவீரர்	வானவீரர்
"	6	அவை,	அவை வருமாறு:-
"	7	பொருளாசு	பொருளாசு
"	9	விவிது	விவிது
"	20	மலையத்துக்கு	மலையத்துக்கு
15	16	முற்காலத்து	"முற்காலத்து
17	1-2	இக்காலத்துக்	இக்காலத்துத்
"	9	சுத்தானந்தபிரகாசம்	சுத்தானந்தப்பிரகாசம்
18	5	இயற்றமிழையாய்வாம	இயற்றமிழையாய்வாம்
"	10	பின்னர் தமிழ்	பின்னர்த் தமிழ்
19	3	தமிழ்ச்சங்கம்	தமிழ்ச்சங்கம்
"	6	குறவு	குறவு
"	8	சங்கப்புலவர்கள்.	சங்கப்புலவர்கள்
21	6	கூற்றமென்பது"	கூற்றமென்பது" என்றும்,
"	8	சாத்தாலாணியப்பட்ட	சாத்தாலாணியப்பட்ட
"	9	வேறுகாண்டற்போல	வேறுகண்டாற்போல
"	12	யெல்லாவற்றுள்ளும்	யெல்லாவற்றுள்ளும்
22	29	வலியுறுத்தும்.	வலியுறுத்தும்.
"	38	என்பது	என்பது.
23	10	மேற்பொருள்	மேற்பொருள்
"	16	மெய்ப்பாடெட்டன்	மெய்ப்பாடெட்டன்
"	36	சிலர்	சிலர்.
24	3	முப்பத்தினுன்	முப்பத்துநான்
"	4	வகணந்திற்கிரிய	வகணந்திற்குரிய
"	33	கூறுவோருமுள்	கூறுவோருமுள்.
29	4	(நக) முதலிய	(நக) என்பது முதலிய

